

TJEN FOLKET

OKTOBER 1977

*Verden tilhører dere, og den
tilhører også oss, men til sjuende
og sist tilhører den dere. Dere unge
mennesker, fulle av styrke og
livskraft, står i livets blomst, som
solen klokken åtte eller ni om mor-
genen. Vi setter vårt håp til dere.*

Hva er revolusjonær ungdomspolitik?..... s.	2
Reis kampen mot det byråkratiske avviket..... s.	15
Valgkampen 1977 – hvilke feil ble gjort?..... s.	21
Mao Tsetung: Om ungdommen..... s.	24
Om sommerleir-diskusjonene..... s.	26
ta godt vare på de nye medlemmene..... s.	30
Skal «alle gjøre alt»?..... s.	31

**REIS KAMPEN MOT DET
BYRÅKRATISKE AVVIKET**

LEDER: HVA ER REVOLUSJONÆR UNGDOMSPOLITIKK?

Innledning fra landskonferansen

Kamerater.

Vi står ved starten av en stor ungdomskampanje. I tida fram til neste sommer er hovedmålsettinga å mobilisere hele partiet for å utvikle en revolusjonær ungdomspolitik, mobilisere breie ungdomsmasser i kamp og gjøre ungdomsforbundene våre til sterke redskaper for partiets ungdomspolitik. Dette er den uten sammenlikning viktigste oppgava partiet nå står overfor.

Diskusjonen av årsplanen i partistyrene har vist at det fins brei og entusiastisk oppslutning om denne hovedmålsettinga. Men en del kamerater har også stilt spørsmålstegn ved denne prioriteringa. De har spurt om hvordan det nå kan være riktig å prioritere arbeidet i ungdommen høyere enn arbeidet i arbeiderklassen.

For å svare på dette, må vi se på historia til bevegelsen.

Den nye marxistisk-leninistiske bevegelsen i Norge var fra starten av en ungdomsbevegelse og besto i hovedsak av skoleelever, studenter og unge arbeidere. Bevegelsen hadde også først og fremst oppslutning blant ungdomsmassene og leda titusener av ungdommer i massekamp.

På grunnlag av denne sterke stillingen blant ungdommen og fordi vi hadde ei riktig oppfatning av arbeiderklassens ledende rolle og fordi vi i mange år har rettet mye av arbeidet vårt inn på den, har vi i dag oppnådd en del framganger i arbeiderklassen, sjøl om vi fortsatt er svake. Vi leder i dag arbeiderklassens klassekamp, mot imperialismen, borgerskapet og opportunisten og revisjonismen i arbeiderklassen. Dette betyr ikke at det ikke alltid vil være nødvendig for oss å arbeide for å øke vår innflytelse i arbeiderklassen.

Men samtidig er det i dag sånn at vi står i ferd med å miste vår tradisjonelt sterke stilling blant ungdommen. Vi mangler en helhetlig revolusjonær ungdomspolitik og det fins store uløste problemer i partiets ungdomsarbeid. Dette er resultat av at vi over flere år har prioritert ungdomsarbeidet for lavt. Vi må nå derfor bruke vår sterke stilling i arbeiderklassen til å gjenerobre vår stilling i ungdommen.

Hovedproblemet nå er ikke innrettinga på arbeiderklassen. Det er å 'gjenoppdage' ungdomsmassene, spesielt ungdomsgruppene mellom 12 og 20 år, og å rette arbeidet vårt inn på å vinne dem for revolusjonen. Problemet er ikke at det ikke fins ei klar oppfatning av arbeiderklassens rolle i revolusjonen. Det er at det fins ei uklar oppfatning av den rollen ungdommen spiller. Derfor må vi begynne med dette spørsmålet.

Ungdommen er den uten sammenlikning mest utskjelte gruppa i samfunnet i dag. Vi blir også ofte skjelt ut for nettopp å være en ungdomsbevegelse. «de er jo bare studenter og skoleunger uten kontakt med arbeidsfolk». Hvor ofte hører vi ikke dette? Og kan vi med handa på hjertet påstå at vi ikke er farga av denne typen utskjelling? Fins det ikke tendenser hos oss sjøl til å se ned på ungdommen? I så fall må vi snarest mulig kvitte oss med dem.

Lenin sa om det kommunistiske partiet:

«Er det ikke naturlig at ungdommen er i overvekt i partiet vårt, det revolusjonære partiet? Vi er framtidens parti og framtida tilhører ungdommen. Vi er et parti av nybrottsfolk, og det er alltid ungdommen som mest helhjerta følger dem som bryter nye veier. Vi er et parti som fører en selvopprettende kamp mot den gamle råttenskapen,

UNGDOMSKAMPANJEN

og de unge er alltid de første til å slutte opp om en kamp som krever offere... Vi vil alltid være et parti av den framskredne klassens unge.»

I

Hva er det som gjør ungdomsspørsmålet så viktig for oss? Hva er ungdommens rolle i revolusjonen?

Vi skal første sitere fra beretninga til vårt 2. landsmøte:

«Lenin lærer oss at seieren følger dem som har ungdommen med seg. Dette uttrykker klart vilken enorm betydning det kommunistiske ungdomsarbeidet har.

Seieren for sosialismen i Norge ligger i framtida, med framtida tilhører dem som er unge i dag. Revolusjonen kan bare seire dersom den har støtte fra millionmassene i det arbeidende folket, og dersom den er leda av arbeiderklassen og dens parti. Men erfaringene fra alle sosialistiske revolusjoner viser at den store massen av aktive *kjempere* under revolusjonen, må hentes fra rekkene av unge arbeidere og andre unge arbeidende mennesker.»

Ungdommen må utgjøre hovedtyngden i revolusjonshæren. Slik var det med frigjøringskrigene i Kina og Albania. Slik var det også under motstandskampen mot den tyske okkupanten her i landet under siste krig. Svært mange av motstandskjemperne var yngre enn mange av de kameratene som er tilstede her. Derfor er det *avgjørende* for revolusjonen om vi vinner hovedmassen av ungdommen.

Mao har sagt om ungdommen:

«Ungdommen er den mest aktive og dynamiske krafta i samfunnet. Den er mest ivrig etter å lære og minst konservativ i tenkninga ...»

I 1939 sammenfatta Mao ungdommens rolle i klassekampen i Kina i de 20 åra som var gått siden 4. mai-bevegelsen slik:

«Vilken rolle har ungdommen i Kina spilt siden 4. mai-bevegelsen. På en måte har de spilt rollen som fortropp. Det er en kjennsgjerning som alle untatt de stok reaksjonære erkjenner. Hva er en fortroppes rolle? Det betyr å ta ledelsen og marsjere i spissen for de revolusjonære rekkene.»

Vi har egne erfaringer for ungdommens rolle i klassekampen. Vi har alt nevnt den betydninga den kommunistiske ungdomsbevegelsen hadde for å legge grunnlaget for og stifte et nytt kommunistisk parti i Norge. Ungdommen har også gått i spissen for den anti-imperialistiske bevegelsen. Dette gjaldt solidaritetsbevegelsen for Vietnam.

Ungdommen var en viktig støtte i motstandskampen mot norsk medlemskap i EEC. Den har også båret en stor del av børa i støttearbeidet til streiker.

Historia har mange eksempler på opprør som har starta som ungdomsopprør og som raskt har utvikla seg til å bli arbeideropprør etter at arbeiderne har tatt opp det revolusjonære eksemplet fra ungdommen og for å komme ungdommen til unnsetning når den er blitt slått ned av borgerskapet. Maiopprøret i Frankrike i -68 var slik. 4. mai-bevegelsen i 1919 i Kina var slik. Om det fins en stor og kjempende ungdomsbevegelse har derfor stor betydning for hele klassekampen.

Videre. Partiet er i dag i en situasjon som likner på sånn som Lenin karakteriserer situasjonen for det russiske sosialdemokratiet i 1905:

«Det fins masser av folk, og vi mangler folk. Denne sjølmotsigende formuleringa har lenge uttrykt motsigelsen mellom det sosialdemokratiske partiets organisatoriske liv og organisatoriske behov.»... «Vi må øke medlemstallet i alle partiorganisasjoner og organisasjoner som er knytta til partiet for i hvert fall i en viss grad å holde tritt med folkets revolusjonære energi...»

Stilt overfor dette problemet ga Lenin sjø dette svaret:

«Vi må rekruttere unge kjempere dristigere, raskere og bedre til *alle* våre organisasjoner.» Han oppfordrer nettopp til å slippe til ungdommen, som oppveier det de mangler av erfaring med begeistring.

Vårt parti trenger nye og friske krefter og vi vil trenge flere krefter i flere år framover. Dette er også et viktig spørsmål i årsplanen. Men nettopp ungdommen er en av hovedkildene til partiet. En stor del av de nye partimedlemmene kommer i dag fra ungdomsforbundene, Rød Ungdom og NKS.

Stalin sa at ungdomsforbundet er et reservoar og et redskap for partiet. Det er et redskap for å bringe ungdomsmassene under innflytelse av partiet. Men det er også et reservoar der vi rekrutterer nye krefter til partirekkene. Tørker dette reservoaret ut, vil også partiet tørke ut. Det er et faktum at noen av våre partiorganisasjoner, som over lang tid ikke har drevet ungdomsarbeid, ikke klarer å øke medlemstallet i partiet, men tvert om stagnerer eller går tilbake i medlemstall. Dette må vi ta som et alvorlig skudd for baugen.

Ungdomsarbeidet er en av hovedkildene til partiet, tørker denne kilden ut vil partiet også tørke ut.

LEDER

Sånn er det med ungdommens betydning for partiet, klassekampen og revolusjonen. Når det er sånn at vi mangler en helhetlig politikk for ungdommen, når vi har neglisjert ungdomsarbeidet og gjort det mulig for demagoger av forskjellig slag å skaffe seg ei viss oppslutning blant ungdommen, når vi mangler fullgode redskaper for å sette partiets politikk ut i livet blant ungdommen, da kan det ikke være snakk om at vi prioriterer ungdomsarbeidet for høgt.

II.

SITUASJONEN I UNGDOMSMASSENE

Undertrykkinga av ungdommen tar mange former, og en skal ikke ha skrapa mye i lakken på det såkalte velferdssamfunnet før en finner ut at ungdommen har mange grunner til å være misfornøyd, mange grunner til å gjøre opprør. Den problemfrie, lykkelige og veltilpassa ungdommen hører heime i Colareklamene og ikke i virkeligheten. Men det er viktig å ikke bare snakke om undertrykking i sin store alminnelighet, for da kjenner ungdommen seg ikke igjen.

Umyndig og «tråkka på»

Et felles problem for ungdom på ulike skoleslag, unge arbeidere, ungdom i fritida, arbeidsløs ungdom osv. er at de blir tråkka på, jaga hit og dit, nekta demokratiske rettigheter, kort sagt behandla som dritt under støvla.

På skolene blir ungdom nekta retten til å ytre seg utafor trange rammer. I fritida kan de knapt sette seg ned uten at de enten må betale for det eller blir jagd vekk. De arbeidsløse blir ikke engang registrert som arbeidsløse. Soldatene blir hundså av reaksjonære offiserer, og mer enn en gang har rekrutter til og med blitt drept av reaksjonær kadaverdisiplin.

Politivold mot ungdommen er ikke bare et Oslo-fenomen. Det finnes i mange byer og en del tettsteder og er et økende fenomen.

Kampen for demokratiske rettigheter, mot politivold, mot hundsing og umyndiggjøring er sentral for all ungdom.

Mot dette står ideologien om at «i dag dulles det for mye med ungdommen». Som støtte for en sånn ideologi brukes argumenter om disiplinproblemer i skolen, hærverk, osv. Men slike negative faktorer viser bare

at kapitalismen tar fra ungdommen et hvert spillerom for eget initiativ og virketrang. I ungdommens hverdag har vi mye å ta utgangspunkt i for å vende ungdomsmassene mot kapitalismen og for sosialismen. Bare vi greier å legge av oss sjablongene og ta utgangspunkt i virkeligheten.

Skoleelevenes situasjon

Vi må aldri glemme at skoleelevene utgjør en drastisk mye større del av ungdommen i Norge enn den gjorde i noen av de landa der revolusjoner hittil har seira. Obligatorisk ungdomsskole og et stort antall videregående skoler har ført til at det store flertallet av ungdommen mellom 14 og 20 år går på skoler eller universitet, nemlig ca. 63%. Derfor kan vi kaldt og rolig slå fast at et revolusjonært parti i Norge som ikke har en politikk for ungdommen under utdanning, har heller ingen politikk for ungdommen under 20 år.

Helt opp i 17 årsalderen er det mer enn 3 av 5 ungdommer som går på skole av et eller annet slag, mens det er 1 av 3 19-åringene. For 14–15-åringene i de to siste åra på ungdomsskolen er det delvis andre problemer enn for gymnasiastene og for ikke å snakke om yrkesskoleelevene. Misnøyen med karaktersystemet er antakelig størst i ungdomsskolen, sjøl om problemet er viktig i alle skoleslag. Mangelen på demokratiske rettigheter er størst i ungdomsskolen. De blir fortsatt behandla som unger, noe de misliker stort.

Ungdomsskoleelevene liker godt handling, aksjon. Men de seinere åra har det vært få aksjoner på ungdomsskolene. Politiske organisasjoner finnes omtrent ikke. Kamp for skikkelig prevensjonsveiledning står sentralt.

På gymnasene er UH den desidert sterkeste organisasjonen. Gymnaset produserer Unge Høyre-ideologi i massevis. Gymnasiastene har store illusjoner om sine muligheter til personlig karriere og er enda mer løsrevet fra samfunnsmessig praksis enn ungdomsskoleeleven. Vanligvis erklærer de for all verden at de ikke har filla av interesse for politikk. Men i virkeligheten er gymnasiastene svært opptatt av strategiske spørsmål, som demokrati og diktatur, miljø, krig, sosialisme eller kapitalisme. Livssynsspørsmål og filosofi blir diskutert i stort omfang. Jentekampen har vært et lyspunkt mot den svarte UH-dominansen i NGS. Kravet om sjølbestemt abort står sterkt. Det er få

levende gymnassamfunn og skoleaviser. Kamp for nynorske lærebøker til samme tid og pris er viktig. Mange elever er misfornøyde med det reaksjonære innholdet i faga og ønsker noe å stille opp med. Men det finnes praktisk talt ikke noe. I desperasjon er det en del som leser «alternativbøkene» til Pax. Vi må klarlegge hvor store problemene med økonomi og bolig er for gymnasiastene.

Yrkes- og fagskoler er så mye forskjellig at det er nødvendig å ta spesielle grupper for seg. Noen problemer er imidlertid felles. Det er økonomi. Dyre lån, knappe stipendier og sein utbetaling er nøkkelproblemer for denne ungdommen. De har store problemer med å skaffe bolig. Kampen mot Schönberg-komiteen har stått sentralt en del år. Det er uklart for undertegna om denne innstillinga om sanering av fagutdanninga nå er i ferd med å bli snikinnført eller ikke. Det er i hvert fall opplagt at kampen mot Schönbergkom. nå står i stampe uten taktikk og plan.

Politiske organisasjoner på skolene.

Som sagt er UH sterkt. Det ser ut til at AUF styrker seg. SU er i tilbakegang. Her og der finnes det nazigrupper. De vegeterer på den spontane rasismen som finnes blant ungdommen og holdes oppe av kommunisthetsen i samfunnet.

Arbeidsløs ungdom

Hvor stor er arbeidsløsheta blant ungdommen? Det er nesten håpløst å finne skikkelige tall, fordi staten bevisst skjuler arbeidsløsheten blant ungdom og kvinner. Hadde den vært regna med på statistikken, så hadde billige påstander om «full sysselsetting» blitt gjort fullstendig til skamme. Men et visst bilde av den virkelige situasjonen kan en få ved å ta tallet på samtlige unge mellom 16 og 20 år og trekke fra dem som går på skole eller i hovedsak lever av eget arbeid. Da finner en ut at ca. 30 000 ungdommer eller 13% er arbeidsløse. Arbeidsløsheta fra 20 – 25 år er også stor, men den er enda vanskeligere å beregne. Om vi sier at det i aldersgruppa 16 til 25 år er 60 – 80 000 arbeidsløse er vi antakelig forsiktige. Ikke alle disse er helt arbeidsløse. Mange har småjobber og korttidsjobber.

Regjeringa har satt igang ulike «ordninger» som fører til grov ekstrautbygging av ungdommen. Det gjelder reint nødsarbeid og «seksuerskurs» som er gratisarbeid uten noen garantier for hva som vil skje etterpå.

Mangelen på et handlingsprogram for ar-

beidsløs ungdom og aksjoner for å sette makt bak krava er skrikende.

Unge arbeidere

Det finnes praktisk talt ikke heltidsarbeidende ungdom under 16 år. Men vi skal være klar over den steinharde utbyttinga av de aller yngste i korttidsjobber. Unge arbeidere går på luselønninger og blir trakassert langt mer enn voksne arbeidere. De unge arbeiderne finner vi i stor grad i storindustrien. I 1970 var det 6 600 arbeidere opp til 19 år i jern og metallindustrien. Et tilsvarende antall jobba på kontor, mens hele 10 000 jobba i butikker. I hotell- og restaurant var det 5 800, men det var flere unge sjøfolk (3000) enn rengjøringsassistenter (2400). Det er mulig at disse tendensene er snudd på grunn av endringer i konjunktursituasjonen.

Lønna til en butikkassistent kan være 15 kroner timen, og til en ung lærling 17–18 kroner. De har jamnt over ingen peiling på hvilke rettigheter de har og er dårlig organisert.

AUF har en offensiv blant arbeiderungdom. De utnytter klassebevisstheta deres til en viss grad og fraværet av revolusjonær propaganda overfor denne ungdommen.

«KU» hadde en arbeidsløshetskampanje med flere revisjonistiske paroler. Men de oppnådde 10 000 underskrifter på oppropet sitt og RU gjorde lite for å stille ei riktig linje opp mot «KU»s.

Unge jenter

De unge jentene undertrykkes særskilt på mange måter. Det er de som merker mangelen på en skikkelig prevensjonsundervisning, mangelen på sjølbestemt abort. De merker luksusskatten på bind osv. Men de merker også at de har større vansker med å få jobb enn gutta, at de lettere havner i de dårligste jobbene osv. Om de får en unge i ung alder får de føle hva det vil si at det ikke finnes daghjem der de bor. Motepresset er kanskje aller størst overfor de unge jentene og klær er det vanligste samtaleemnet. Fordi de er mest undertrykt ligger det et sterkt potensial i de unge jentene om de bare blir organisert og får riktige retningslinjer for aksjoner. Vi har alt sett at de har stor entusiasme for raid mot pornoforretninger fordi de er kraftig opprørt over den groteske utnyttinga av kvinnekroppen som salgsvare.

LEDER**Soldatene**

En del aksjoner tidligere har gitt viktige lærdommer. Grunnlaget for nye aksjoner er til stede, både på velferds- og demokrati-krav. Diskusjonen om tjenestens innhold er kommet kort og må reises på nytt.

Sted å være

Stovner og Hammersborg viser hvor brennende dette kravet er. Ungdommens ønske om et sted å være der de ikke behøver å betale for å slå seg ned, der de kan gi utløp for sitt eget initiativ osv. uten stadig å bli passa opp eller slått ned av fascistiske politifolk kommer stadig i motstrid til private profittinteresser og statens voldsapparat. I mangel av steder å være henger ungdommen på kafeer, gatehjørner o.l. og blir utskjelt.

Kultur

Popkulturen har et enormt grep på ungdommen, gjennom moter og musikk, særlig. Fenomener som Punkrock utnytter en form for destruktiv opprørstrang til å fremme rein nazideologi. Savnet av en progressiv ungdomsmusikk er sterkt. Det er stor avstand fra Mais reportoar nå og ungdommens smak. Vi kan godt skylde på ungdommen, det bare hjelper så lite.

Når det er sagt, må vi sjølsagt understreke at korpsbevegelsen er en stor massebevegelse blant ungdom og at leikarringer o.l. spiller en viktig rolle for bygdeungdom. De bare svarer ikke på spørsmålet om hvordan en når de breie ungdomsmassene.

Kampen for det norske målet, kampen for nynorsk og bruk av dialekter står sterkere blant ungdommen nå enn for ti år sia. Den har faktisk blitt en massebevegelse, særlig blant ungdom.

Idretten

Norges største massebevegelse og den mest forsømte av kommunister de siste 30 åra. En bevegelse som runder en million medlemmer og der mer enn en tredjedel er ungdom under 17 år, er sjølsagt også Norges største ungdomsbevegelse. Et stort antall unge driver organisert idrett, men når elitepresset melder seg ramler de fleste av. Kampen for masseidretten, for skikkelige idrettsanlegg i alle landsdeler og offentlig støtte framfor sponsorsystemer og reklame, er en kamp der ungdom i titusentall kan bli engasjert.

Motorsporten hører egentlig ikke med under begrepet idrett, men den må verken glemmes eller undervurderes som område for ungdomsarbeid. Vi har eksempler på at motorklubber har gått i progressiv retning, bare fordi et par kamerater har gått inn i miljøet og tatt opp kampen sammen med denne ungdommen. Men vi har også eksempler på at de er blitt brukt av fascistiske elementer.

Fremmedarbeiderungdom

Det begynner å bli en del tenåringer i fremmedarbeiderfamiliene og de hører til de ungdommene som er mest utsatt for hets og vilkårlig behandling. Spørsmålet om trygghet for at det ikke blir klussa med arbeidstilatelse, spørsmål om rett til å holde på sin egen kultur og religion, spørsmål om skikkelige jobber og lik lønn for likt arbeid er alt sammen brennende for fremmedarbeiderungdommen. Men ingenting gjøres i dag for å reise en egen ungdomskamp på dette området.

Natur- og miljø

Ingen annen aldersgruppe er så opptatt av natur- og miljøspørsmål som ungdommen. Det er jo rimelig ettersom det er framtida deres det gjelder. For lenge har Dammanisme og tvilsomme økoprofeter fått rå grunnen aleine, mens dette spørsmålet nettopp er et ypperlig eksempel på at produksjon for profitt må nedkjempes og erstattes med en sosialistisk planøkonomi. Ungdommen ferdes mye i skog og fjell og er levende opptatt av verning av vassdrag og vidder. Fortsatt er Mardølaaksjonen nokså enestående i sitt slag. Den hadde sine utprega svakheter, men om en utvikla denne typen aksjoner videre og sikra et skikkelig massearbeid på forhånd blant anleggsarbeidere og bygdefolk, så har den mye for seg.

Internasjonal solidaritet

Ungdommen solidariserer seg lett med folkene i den tredje verden. Når UHs formann må late som om hun støtter PAC, er det ikke uttrykk for annet enn at den som vil vinne innpass i ungdomsmassene i Norge må gi seg ut for anti-imperialist. Sterkere subjektivt grunnlag enn i sekstiåra, men dårligere organisert.

Studentene

Mesteparten av de innstrammingstiltaka som studentene førte store kamper mot i begynnelsen av syttiåra er nå gjennomført. Det vil si at studentene har dårligere vilkår enn før. Studier lukkes, gjelda blir større, husleiene forholdsvis høyere og lesepresset øker. Det objektive grunnlaget for studentkamp er derfor ikke mindre, men større enn før. I motsetning til tidligere har imidlertid borgerskapet skaffa seg agenter blant studentene som hevder at det er «progressivt» og til og med «revolusjonært» å sabotere studentkampen. Sjøl om «KUL» organisatorisk er svakt, er denne ideologien sterk.

Studentene er svært opptatt av miljøspørsmål, kvinnekamp og internasjonal solidaritet. Men de masseorganisasjonene som skulle ta opp disse kampene er ytterst svake. Derimot er målrørsla en forholdsvis stor massebevegelse på de høyere lærestedene. Det samme gjelder idrettsbevegelsen.

De konservative studentforeningene er på frammarsj til tross for disse relativt positive objektive vilkåra. SV er svakt organisatorisk, men har stor velgeroppslutning. Mangel på taktikk og allsidig politikk gir borgere og opportunistar lett kjøpte seire. Taktikken deres med å boikotte studentersamfunn der Rød Front sitter i ledelsen har vært forholdsvis vellykka. Den kan bare knuses ved å vekke interessen for studentersamfunna i massene av de nye studentene. Lykkes det kan de borgerlige organisasjonene boikotte til krampa tar dem uten at det skader oss.

III.

Hva er en revolusjonær ungdomspolitik? Dette er et hovedspørsmål for ungdomskampanjen. Uten revolusjonær ungdomspolitik kan vi verken mobilisere breie ungdomsmasser til kamp eller gjøre ungdomsforbundene til sterke redskaper i ungdomsmassene.

På den andre sida er det helt umulig for oss å svare på dette spørsmålet fullt ut her og nå. Grunnen til det er at en revolusjonær ungdomspolitik bare kan utformes og prøves i massekamp blant ungdommen. Derfor sier vi at det er nødvendig å mobilisere hele partiet for å utforme en revolusjonær ungdomspolitik.

Det som er nødvendig for oss å gjøre her og nå, er å stille spørsmålet på en riktig måte,

det vil si å slå fast noen grunnprinsipper som kan tjene som ei rettleiing i kampen for å utforme en revolusjonær ungdomspolitik.

For å ta et eksempel på hvordan vi ikke må stille spørsmålet. På sommerleirene til ungdomsforbundene i år ble spørsmålet «Hva er en revolusjonær ungdomspolitik» stilt. I innledninga til leirene ble det dessuten foreslått fire viktige arbeidsoppgaver for RU til høsten. Disse oppgavene var: arbeidet blant arbeidsledig ungdom, kampen mot karakterene i skolen, kampen for «et sted å være» og solidaritetsarbeidet med PAC. Det at det ble lagt fram såne forslag i høst, var ei bra sak, fordi det kunne bidra til å gi RUS arbeid i høst ei god innretting. På noen leire ble også disse fire punktene supplert med to nye oppgaver, arbeidet blant arbeiderungdommen og de unge jentene.

Men på en av RUS leire opplevde vi at når noen kamerater kom med forslag om at det var viktig å arbeide blant de unge jentene, ble de skarpt bekjempa av leirledelsen, som sa at en revolusjonær ungdomspolitik er identisk med de fire punktene, brukte dem til å slå disse kameratene i huet med og avvise at det er viktig å jobbe blant unge jenter, dvs. et helt riktig standpunkt.

Et annet eksempel. På den samme leiren fant det sted en kamp i ledelsen før leiren, da det kom opp forslag fra partihold om å snu opp ned på hele ungdomsdiskusjonen og erstatte spørsmålet med hva er en revolusjonær ungdomspolitik med et spørsmål om hvordan vi skal kjempe mot revisjonismens innflytelse blant ungdommen. Når det gjelder å utforme en helhetlig ungdomspolitik ville dette naturligvis ikke ha ført noen steder hen.

Vi må slå fast at en revolusjonær ungdomspolitik ikke er et spørsmål om en politikk i fire eller seks punkter, eller ensidig et spørsmål om å slåss mot den moderne revisjonismen.

La oss begynne med å se på hva slags utgangspunkt klassikerne har når de snakker om ungdommens og ungdomsforbundets oppgaver.

I en tale til kongressen til ungdomsforbundet i Sovjetunionen i 1920, la Lenin dette fram slik:

«Og når vi ser på oppgavene ungdommen står overfor fra denne synsvinkel (dvs. oppbygginga av kommunismen), så må jeg si at oppgavene for ungdommen allment sett og oppgavene for de kommunistiske ungdomsforbundene og alle de andre organisasjonene

LEDER

særskilt, kan oppsummeres i et eneste ord: Å lære.»

Han fortsatte med å stille spørsmålene, hva skal ungdommen lære og hvordan skal den lære.

Det første spørsmålet besvarer han med at ungdommen må lære seg *kommunisme*, og forklarer dette slik:

«Det ville være feilaktig å tru at det er tilstrekkelig å lære kommunistiske slagord og slutninger i den kommunistiske vitenskapen, uten å tilegne seg den summen av kunnskap som kommunismen sjøl er et resultat av... (vi må) tilegne oss den på en slik måte at kommunismen ikke blir noe vi lærer utanat, men noe vi sjøl har tenkt gjennom, noe som er uomgjengelig sett ut fra den moderne utdanninga... Det er slik hovedoppgavene bør bli lagt fram når vi snakker om målet: Å lære kommunismen.»

Det andre spørsmålet svarer han slik på:

«Ungdommen kan bare lære kommunisme ved å knytte hvert eneste skritt i studiene, opplæringa og utdanninga si til den uopphørlige kampen som proletarene og det arbeidende folket fører mot det gamle utbyttersystemet!

I 1907 la Lenin fram dette slik:

«Den viktigste oppgava for de sosialistiske ungdomsforbundene er sjølsagt å oppdra seg sjøl og utvikle et klart og helstøpt verdenssyn. Men ungdomsforbundene utfører også praktisk arbeid. De kjemper for å bedre lærlingenes kår og forsøker å beskytte dem mot ubegrensa utbytting fra kapitalistenes side. De sosialistiske ungdomsforbundene legger enda større vekt og arbeid på den anti-militaristiske propagandaen.»

Dersom vi tar utgangspunkt i Lenins standpunkter kan vi aller først slå fast at det er en grunnleggende oppgave for det kommunistiske ungdomsarbeidet å skolere ungdommen i kommunismen. Skal vi utforme en revolusjonær ungdomspolitik, kommer vi ikke utenom dette spørsmålet.

Hvor står vi i dag når det gjelder denne oppgava? Ta skoleringsarbeidet i Rød Ungdom i dag. Det som studeres, er partiets grunnsirkel. Vi har heller ikke noe annet studietilbud til ungdommen utafor Rød Ungdom. Dette svarer naturligvis ikke til behova når det gjelder å skolere ungdommen i kommunismen. Når du spør et medlem av Rød Ungdom om hva han eller hun leser, er svaret gjerne Klassekampen, revolusjonære romaner, småhefter fra Oktober og kanskje litt av klassikerne. Det dette understreker,

er for det første behovet for en ungdomslitteratur, noe vi mangler i dag. For det andre studiemetoder og studieformer som er forskjellig fra dem vi bruker i partiet, og som er tilpassa ungdommen. Dersom det er sånn at mye ungdom er interessert i å lese revolusjonære romaner, hvorfor kan vi ikke da knytte studiene f.eks. nettopp til romaner? For det tredje at vi må legge opp møtene i Rød Ungdom og også åpne møter sånn at de tar opp politiske emner på en sånn måte at de som er på møte skal lære noe.

For det andre må en revolusjonær ungdomspolitik ha som målsetting å mobilisere ungdommen til kamp mot utbyttinga og undertrykkinga, ikke bare av ungdommen, men også undertrykkinga av arbeiderklassen og andre deler av det arbeidende folket og mot imperialismens undertrykking av folkene i den tredje verden.

Vi trenger her en allsidig politikk for ungdommens interesser, som vi bare delvis har i dag. Hva slags politikk har vi f.eks. overfor den arbeidsledige ungdommen? Eller overfor ungdomsskoleelevene? Snakk med arbeidsledig ungdom eller ungdomsskoleelever, og de vil helt sikkert beklage seg over at partiet og Rød Ungdom ikke har noen politikk for dem og har lite eller ingenting å si om hva de skal gjøre med sin situasjon og sine problemer.

Vi må arbeide for at ungdommen forener seg og solidariserer seg med arbeiderklassen og andre lag av folket. Dette gjelder f.eks. arbeidere i streik, eller det gjelder fremmedarbeiderne.

Vi må arbeide for at ungdommen solidariserer seg med frigjøringsbevegelsene og den tredje verden mot imperialismen og sosialimperialismen. Et viktig aktuelt eksempel på dette er solidaritetsarbeidet med Azania og PAC.

Men vi er motstandere av at noen av disse oppgavene blir brukt til å slå andre ihjel. Vi er motstandere av dem som sier at ungdommen har det bra sånn som de har det i dag og at derfor gjelder det å konsentrere kreftene om den anti-imperialistiske kampen og supermaktenes krigsforberedelser. Vi er uenige med dem som sier at det eneste som teller når det gjelder arbeidet blant ungdommen er å drive interessekamp. Og når en kamerat i RU for ett års tid sida holdt et politisk foredrag på et distriktsmøte i RU, der han så og si utelukkende snakka om tariffoppgjøret, og nesten ingenting om ungdommen, så er vi djupt uenig med han.

UNGDOMSKAMPANJEN

Vi har nå pekt på to grunntrekk ved en revolusjonær ungdomspolitik. Er dette tilstrekkelig? Nei, det fins fortsatt ei sak vi må ta med. Det det dreier seg om, er den fysiske fostringa, idretten.

I en tale om ungdomsforbundets arbeid som han holdt i 1950, sier Mao dette:

«Ungdom mellom fjorten og tjuefem år trenger til å studere og arbeide, men ettersom ungdommen er den alderen da du vokser fysisk, setter vi mye på spill dersom vi neglisjerer helsen. Ungdommen trenger til å studere mye mer, for det er mye de må lære som eldre folk alt veit. Men de må ikke bli overlessa med verken studier eller arbeid. Og spesielt fjorten- til attenåringene må ikke pålegges å jobbe med samme intensitet som de voksne. Ettersom den er den den er, trenger ungdommen mer tid til leik, avkobling og sport... På den ene sida studier og på den andre sida rekreasjon, hvile og søvn, her må vi vie begge deler oppmerksomhet.»

Hvordan står det til med dette hos oss? Mye av ungdommen i vårt land driver idrett og sport. Men spør kameratene i Rød Ungdom eller NKS om hvordan det står til med dette, og du vil finne ut at mange kamerater har drivi med idrett før, men etter at de ble organisert ble det slutt. Vi hører også ofte om kamerater i ungdomsforbundene som er svært slitne. Vi hører også om folk som sovner på møtene og det kan både komme av at møtene er kjedelige eller at folk sliter seg ut og ikke klarer å holde seg våken.

Vi oppfordrer ungdommen til å gå foran i klassekampen og til å gjøre opprør. Vi sier at ungdommen må være hovedmassen av revolusjonsskjempene. Med dette krever en ungdom som er våken, som er trena og i god form.

Derfor må vi se den fysiske fostringa, ungdomsidretten, som et grunntrekk ved en revolusjonær ungdomspolitik.

Vi må snu den strømmen som fører kameratene i ungdomsforbunda vekk fra idretten når de organiserer seg, til en bevegelse for ungdomsidretten. Og dersom dette betyr at vi må kutte ned på antallet møter, så må vi kutte ned på antallet møter.

Vi har nå dette utgangspunktet for en revolusjonær ungdomspolitik. For det første må vi skolere ungdommen i kommunismen. For det andre må vi mobilisere ungdommen til kamp mot undertrykking og utbytting overfor seg sjøl og andre. For det tredje må vi gå inn for fysisk fostring blant

ungdommen. Alt dette er nødvendig for å vinne ungdomsmassene for den sosialistiske revolusjonen og for at ungdommen skal kunne spille sin rolle i klassekampen og i revolusjonen fullt ut.

Med disse tre målsettingene som utgangspunkt vil vi nå prøve å peke nærmere på en del oppgaver for en revolusjonær ungdomspolitik.

1) Den må skolere ungdommen i kommunismen. Vi trenger metoder og former for dette som er tilpassa ungdommens særskilte behov.

2) Den må propagere for sosialismen og revolusjonen, og dette krever igjen særskilte former for propaganda som er retta inn på ungdommen.

3) Den må rette seg til arbeiderungdommen og det arbeidende folkets ungdom og trekke ei klar skillelinje mellom denne ungdommen og borgerskapet sin ungdom og reaksjonær ungdom.

4) Den må knytte ungdommen og ungdommens kamp til den klassekampen arbeiderklassen og det arbeidende folket forøvrig fører mot borgerskapet og gå inn for at ungdommen aktivt solidariserer seg med arbeiderklassen og andre undertrykte klasser og grupper.

5) Den må være internasjonalistisk og mobilisere ungdommen mot imperialismen/sosialimperialismen, for frigjøringsbevegelsene, den tredje verden og de sosialistiske landa.

6) Den må rette seg mot all utbytting, undertrykking og trakkasering av ungdommen, hva enten den gjelder arbeiderungdommen, arbeidsledig ungdom, skoleungdommen, studentene, soldatene eller de unge jentene, og uforbeholdent støtte ungdommens kamp for sine interesser.

7) Den må oppfordre ungdommen til kamp mot fascisme og rasisme.

8) Den må stå i skarp kamp mot opportunismen og revisjonismen, mot de borgerlige arbeiderpartiene, falske «venstre»grupper blant ungdommen og mot arbeideraristokratene.

9) Den må gå inn for ungdomsidretten.

10) Den må gå inn for å organisere ungdommen i progressive front- og masseorganisasjoner og for å gi de ungdomsorganisasjonene der ungdommen i dag fins en progressiv innretning og ledelse, og for å verve bredt blant ungdommen til våre ungdomsforbund, Rød Ungdom og NKS.

IV

Hvordan skal vi drive kommunistisk arbeid blant ungdomsmassene? Dette er det siste spørsmålet vi skal ta opp.

Nå som partiet skal gjennomføre ei ungdomskampanje, har en del partikamerater spurt hvordan de, som snart er middelaldrende og eldre folk, og som ikke veit noe som helst om ungdommen, skal kunne nærme seg ungdommen og til og med drive arbeid blant den. Dette vil vi ta opp aller først.

Vi vil påstå at dette ikke står på ungdommen, men at det står på disse kameratene sjøl. Vi må ikke her gå p den borgerlige propagandaen om «generasjonskløfta», som bare har til hensikt å slå en kile mellom ungdommen og de voksne generasjonene av arbeidsfolk. I virkeligheten er det sånn at ungdommen respekterer eldre folk som de mener har noe å fare med og er interessert i å ha kontakt med folk som er eldre enn dem sjøl.

Dette spørsmålet står derfor først og fremst på om vi — de middelaldrende og eldre generasjonene — er interessert i å få ungdommen i tale. Hovedmassen av ungdommen er sunn og vi kan vinne store grupper av ungdommen på kort tid. Det dette krever, er at vi blir i stand til å gripe de særskilte problemene ungdommen står overfor, tar den som den er og lærer oss til å snakke dens eget språk. La oss gå nærmere inn på dette.

For det første, vi må bli i stand til å gripe ungdommens særskilte problemer.

F.eks. fins det ei oppfatning av at ungdommen ikke har det så verst sammenlikna med mange andre, dessuten drekker de, bruker stoff og slår ned folk. Ei sånn oppfatning hjelper oss ingenting når det gjelder å gripe ungdommens problemer.

Hvordan har ungdommen det, hva er problemene deres? Skal vi svare på dette fullt ut, må vi gjøre undersøkelser. Men å si at ungdommen har det bra, strir mot alt vi kan se med våre egne øyer.

Ungdommen har store problemer på skolen, de har et svært lekse- og karakterpress, de må innordne seg under en kadaverdisiplin, må tåle mye urettferdig behandling og har svært få rettigheter. Mye ungdom går arbeidsledig og opplever det som et reint helvete. Mye ungdom bor under svært kummerlige forhold fordi de må flytte hjemmenfra for å få jobb eller for å gå på skole eller av andre grunner. Unge arbeidere og lærin-

ger går ofte på luselønninger og må daglig tåle mye trakassering fordi de er unge. De unge jentene har svære problemer rundt abort og prevensjon. På fritida har svært mye ungdom ikke noe sted å gjøre av seg eller de tilbudene de har koster jævla mye penger. Dersom de samler seg utadørs eller på T-bane e.l. blir de jaga og jula opp av politiet.

Dette er i hvert fall noe helt annet enn at «ungdommen har det bra». Skal vi vinne ungdommen, må vi skaffe oss kjennskap til de problemene som ungdommen hver dag opplever på kroppen og oppmuntre dem til kamp og aksjoner mot undertrykkinga og utbyttinga de sjøl opplever. Bare sånn kan vi stille oss på ungdommens side i praksis og bare sånn kan vi vinne ungdommens tiltru.

For det andre må vi ta ungdommen sånn som den er.

For å ta et eksempel. Ungdommen går forskjellig kledd fra mange av oss «eldre». De går ofte i platåsko, trange bukser og boblejakker, noen har til og med sydd amerikanske flagg på jakka eller baklomma. Hva skal vi gjøre med dette? Skal vi holde oss unnadenne ungdommen? Eller skal vi innlede en skarp kamp mot kleskulturen deres? Vi mener ingen av delene.

Det fins et lærerikt eksempel om dette. På en yrkesskole ble RU-kameratene spurt av noen partimedlemmer om hvordan mulighetene for å vinne flertall for YLI på skolen var. De svarte negativt og viste nettopp til at ungdommen gikk i platåsko osv. for å forklare hvorfor denne oppgava var håpløs på deres skole. Da partikameratene etterpå gikk direkte på elevene på denne yrkesskolen, fant de straks ut noe annet. Det viste seg at de var helt enig i YLIs politikk. Men når det gjaldt YLI-folka, dvs. RU-kameratene på skolen, syns de de var «sære», og de hadde et klengenavn på dem, «ullteppe-gjengen» som gikk ut på at de syns RU-kameratene gikk kledd i ull-tepper!

Det fins mye sektierisme i forhold til ungdommens kultur både i partiet og ungdomsforbundene. Dersom vi starter opp med ei innstilling med å «føre kamp mot ungdomskulturen», vil vi ikke komme noen vei.

For det tredje må vi lære oss å snakke ungdommens språk.

Ta propagandaen over ungdommen. Det meste av ungdomspropagandaen er for lite opptatt av ungdommens problemer, for mye prega av sjablonger og allmennheter. På Rød Ungdoms leire ble dette karikert som

UNGDOMSKAMPANJEN

følger:

«En løpeseddel vi kunne ha forfatta i dag om karakterer i skolen kunne ha sett omtrent sånn ut: den starter med det kapitalistiske samfunnets behov for dressert arbeidskraft i lange og tunge vendinger og blei avslutta med at elevene måtte være mot karakterer. En sånn løpeseddel ville knapt nok bli lest.»

Eller ta kulturen. En uorganisert kamerat på en av ungdomsleirene treffer spikeren på hodet når han sa at mange ungdommer kan nås gjennom kulturen og at vi kan løse problemer gjennom kulturen som vi ikke løser på ti møter blant ungdommen.

Hvordan er det med kulturtilbudet vårt til ungdommen? På en ungdomsleir var det hard kamp mellom to linjer. Tilhengerne av gammeldans og fele hadde ledelsen på leiren — men «rockerne» hadde massene. Etter press fra massene på leiren kom det da også i stand et rocke-band som ble mottatt med stor begeistring. Spør kamerater i og rundt Rød Ungdom om MAIs plateutgivelser, og du vil få som svar at det er for mye trommer og marsjer. Dette viser at MAI ikke har noe skikkelig platetilbud til ungdommen utafor ungdomsforbundene.

Teatergrupper, tramgjenger og progressive bands mangler nesten helt i ungdomsarbeidet vårt.

Videre. Hva slags ungdomsforbund trenger vi?

Først noen ord om karakteren av ungdomsforbundene. Etter at vi har vedtatt å prioritere ungdomspolitikken, har en del kamerater spontant svart: «da må vi konsentrere oss om arbeiderungdommen». Dette ligner på en type oppfatninger som i flere år har skada arbeidet til ungdomsforbundet. I en periode var problemet at det ikke ble drivi arbeid blant arbeiderungdommen. Når Rød Ungdom så tok opp denne oppgava, oppsto et annet problem, nemlig ei feilaktig oppfatning av at RU bare skulle jobbe med unge arbeidere og at arbeidet blant skoleungdommen er uviktig. Dette har også vært medvirkende årsak til at RU i dag er kraftig svekka på skolene.

Stalin tok opp tilsvarende problemer i det sovjetiske ungdomsforbundet i en tale til ungdomskongressen i 1924:

«Alle talere har erklært at forbundet må vokse ved å rekruttere arbeidere, men alle har snubla så snart de har gått over til bøndene, til spørsmålet om å rekruttere bønder...

I talene sine er det noen som trakk en paralell mellom partiet og ungdomsforbundet, men i virkeligheten er saka den at det kan ikke finnes noen sånn paralell, fordi partiet er et arbeiderparti, ikke et arbeider- og bondeparti, mens ungdomsforbundet er et arbeider- og bondeforbund. Derfor kan ikke ungdomsforbundet være bare et arbeiderforbund, men må på samme tid være et arbeiderforbund og et bondeforbund...

Men arbeidet dets må være organisert sånn at den ledende rollen ligger hos de proletariske elementene.»

For vårt vedkommende kan vi si at spørsmålet om å styrke den proletariske sammensettinga av partiet og av ungdomsforbundet heller ikke er den samme saka. Vi trenger et ungdomsforbund som omfatter breie grupper av arbeiderungdom, arbeidsledig ungdom, skoleungdom og studenter, bygdeungdom, lærlinger og soldater. Vi er mot at noen av disse gruppene blir betrakta som uviktige, eller holdt utafor partiets ungdomsarbeid eller utafor ungdomsforbunda.

Vi må en gang for alle kvitte oss med tendensen til å ikke prioritere å arbeide blant viktige ungdomsgrupper.

For å understreke hva vi mener når vi kritiserer feil i arbeidsstilen til ungdomsforbunda, vil vi sitere fra partiformannenes tale til Rød Ungdoms landsmøte. Det kunne like gjerne vært sagt om NKS:

«For det andre:

En stor grad av byråkratisme. RU gjør i dag dessverre misforståtte forsøk på å kopiere partiets arbeidsstil og metoder. Dette fører til en inngrodd byråkratisme, ikke fordi partiet jobber byråkratisk, men fordi partiets arbeid er så sammensatt og krevende at enhver dårlig kopi må bli byråkratisk. En kamerat som har gått gjennom en del av den interne RU-propagandaen har fortalt meg at det i all denne papirmengden sto det bare en og annen setning om å mobilisere ungdommen på konkrete spørsmål. Dette er byråkrati.

Det samme gjelder møtestilen. Dere veit sikkert at partiet har en stil med mye møter og hardt arbeid. Partimedlemmene kjenne-tegnes ved at de jobber hardt og uegennyttig og arrangerer det antallet møter som kampen krever. Under høyreavvikets periode blei møtenes betydning undervurdert i partiet og nærmest fornektet i RU. Men i dag ser vi tendenser i partiet til at det holdes for mange møter, at interne møter stiller seg i

LEDER

veien for massearbeid. Denne bitendensen skal vi korrigere. I RU derimot trengs det ei langt kraftigere korrigering på dette området. Som en ungdomsorganisasjon må nemlig RU ha en mer allsidig aktivitet enn bare interne diskusjonsmøter. Parolene må være færre, men bedre møter. Hold ikke møter bare for å gi beskjeder. Det demper entusiasmen og kveler initiativet. Hold møter med klare politiske formål, forbered dem godt, og sørg gjerne for at møtene har litt variert program, med kultur o.l. Med færre møter får dere muligheter til å bruke større krefter utad i massekampen, i aksjoner osv. Dere får også muligheten til å øke studienes rolle, ved at det blir plass til skikkelige organiserte studier. Som en ungdomsorganisasjon må RU drive utadretta kulturarbeid og oppmuntre sine medlemmer og sympatisører til å drive idrett og friluftsliv.

Kamerater. Kampen mot byråkratismen i RU, mot beskjedgiving og blind kopiering er ikke en kamp for å liberalisere RU. Det er en kamp for å høyne moralen i RU, for å gjøre RU til en virkelig ungdomsorganisasjon. Gjør opp med byråkratismen og de innholdsløse eller dårlig forberedte møtene, så vil RU bli i stand til å gjøre mer og bedre arbeid for den sosialistiske revolusjonen i Norge.

For det tredje:

Det finnes en inngrodd sekterisme og en sjablongmessig propaganda. Mange RU-lag er dessverre uten virkelige røtter i ungdomsmassene. RU-laget er her, massene er der. Dette underbygges og styrkes av tendenser til en sjablongmessig propaganda og agitasjon.

Jeg har ikke gjort grundige studier av sekterismen i RU, derfor skal jeg ikke uttale meg i detalj. Men jeg veit at den finnes og at den er farlig sterk. Se bare på noe av det mest framskredne ungdomsarbeidet som drives for tida, nemlig Stovner-ungdommens kamp. Er den utløst av RU? Nei. Den er utløst av partiet. RU var ikke i nærheten av disse ungdommene, og betrakta dem som ytterst tilbakeleggende og tvilsomme. Men partiet gikk rett ut blant Stovner-ungdommen og mobiliserte dem til kamp. Hvor var RU? Jo, langt om lenge kom det en representant fra RU med litt blader, så blei han borte igjen. Var RUs presse opptatt av å drive denne saka, var RG en slik motor i ungdommens kamp, som Klassekampen er det i arbeiderklassens kamp? Nei. Midt oppe i denne kampen kom RG ut med ei forside som en og en

halv måned for seint forteller om at partiformannen er kommet tilbake fra Kina. Sjølsagt skal RG dekke partiformannens besøk i Kina, men trur noen her at Stovner-ungdommen gidder å kjøpe et politisk blad for første gang i sitt liv bare for å lese at partiformannen har vært i Kina? Får vi noen nye folk i tale på denne måten?

Finnes det tendenser til en nedlatende holdning til ungdommen i Rød Ungdom? Jeg bare spør, jeg veit ikke. Er det sånn at dere synes at ungdommer med kort boblejakke og trange jeans egentlig er noen foraktelige vesener som det ikke er noen vits i å prate med? En skulle nesten tru det, for så lite arbeid drives det blant denne ungdommen. Om det skulle finnes slike ideer, så er det bare å slå fast at ungdommen i dag ser slik ut og at RU bare har å kvitte seg med inngroddedommer.»

For det fjerde:

«Det mangler en aksjons- og kampstil. For å utvikle et bra kommunistisk ungdomsarbeid er det helt nødvendig å ha en stil med mange aksjoner og kamper. Denne formen for politisk arbeid appellerer til ungdommen og den gir ungdommens fantasi og skaperkraft muligheter til å slå ut i full blomst. Men RU praktiserer nesten ikke en slik arbeidsstil.»

«RU må ha aksjoner som en fast del av arbeidet sitt. Det bør virke som en rød klut på alle medlemmer og sympatisører av Rød Ungdom at ikke gater og plasser kryr av 1. mai-plakatene våre. Det bør være en spore til aksjoner når sosialimperialismens krigsskip ankrer opp ved kaia på såkalt «vennskaps»visitt. RU-laga må få aksjonstilen i blodet, og de må la den smitte til de breie laga av ungdommer omkring seg. Slik vil dere vinne tillit i ungdomsmassene. Dere vil lære opp en generasjon i den kampstilen som klassen av det arbeidende folket trenger for å føre større kamper i framtida. La RU bli partiets stolthet på dette området, slik at vi kan si til arbeiderklassen: «Her ser dere ungdommen vår, en ungdom som er oppdratt i kommunismens ånd. Med en slik ungdom kan vi ha all tillit til framtida.»

«For det femte:

Det drives for lite studier av teori og politikk. For å bli i stand til å handle riktig og sjølstendig, trenger Rød Ungdoms medlemmer å skolere seg i marxismen-leninismen-Mao Tsetung tenkning og dokumenter fra AKP (m-l). I dag drives disse studiene så tungt at en skulle tru studier er en byrde.

Dette må endres for at RU skal gjøre framgang. Ingen skal fortelle meg at ungdommen ikke er interessert i teori og politikk. I mange tilfeller er det slik at ungdommen ikke er klar over det sjøl, men likefullt strever med å finne løsninga på mange teoretiske og politiske problemer. Vi kan fenge interessen for kommunistisk teori blant ungdommen i større målestokk ved å vise hvordan marxismen-leninismen er i stand til å forklare de problemene ungdommen støter på som et resultat av klasseundertrykkinga.»

FORSLAG TIL EN DEL UNGDOMSPAROLER

Hva er en politisk parole? En parole skal gi et konsentrert uttrykk for ei politisk linje. Parolen skal gi retninga for kampen. Derfor må parolen være klar. Den må være nøye valgt, ikke bare plukka tilfeldig. Den må være slik at den umiddelbart kan gripes, og helst også omsettes i handling. Vi er ikke ute etter de hundre krava om stort og smått som kan stilles. Vi er ute etter et mest mulig begrensa antall paroler som gir et best mulig balansert uttrykk for partiets linje og massens behov. Vi trenger to til tre paroler for yrkesskoleelvene osv. Helst skulle vi også ha en eller to samlende paroler for hele kampanjen. Paroler som ungdommen lett kan gjøre til sine uansett hva slags skole de går på eller om de jobber eller er arbeidsløse. Det siste har vi ikke noe forslag til, og de forslaga vi legger fram får stå som foreløpige forsøk på å konsentrere politikken på de ulike områdene:

- Arbeid eller trygd nå.
- Nei til «seksukerskurs» og annet gratis-arbeid.
- Lik lønn for likt arbeid.
- 25 kr. timen i minstelønn.
- Vekk med karakterer og eksamenspress i skolen.
- Nei til normerte prøver.
- Vekk med det nye skolereglementet.
- Rentefrie studielån.
- Utbetaling av lån og stipend når skolen/studiet begynner.
- Nei til politivold.
- For et sted å være.

- Sikkert prevensjonsundervisning fra u-skolen.
- Sjøbestemt abort nå.
- Nei til kvinner som salgsvare — vekk med pornoen.
- Nei til kjønnsdiskriminering ved ansettelse.

- (Rimelig bolig til ungdom under utdanning — statens ansvar.)

- Nei til utbygging av Veig-Dagli.
- Nei til atomkraftverk.
- Nei til rasering av de samiske områdene.
- Nei til boring nord for 62°N.

- Nynorske lærebøker til samme tid og pris. (Parole for samisk ungdom må utvikles.)

(Soldatparoler.)

- Mot de to supermaktene, for frigjøringsbevegelsene.
- Svalbard er norsk land — avvis sovjetisk press.
- Støtt PAC.
- Vekk med det nye universitetsreglementet.
- Nei til lukking.

FOR AKSJONER

En viktig aksjonsform for å ruske opp i alt det uforpliktende tåkepratet om «arbeid til alle» som DNA slår om seg med er «okkupasjon» av arbeidskontorene. Det må utvikles flere trinn på aksjoner mot karakterer og eksamen. Streik for ungdommens lønnskrav bør gå inn i den faglige kampen. Streiker for lån og stipend. Husokkupasjoner, husleiestreik. Pornobål. Miljøaksjoner.

NB: Aksjoner må planlegges og massearbeidet må drives skikkelig. Ikke planløse og uforberedte aksjoner uten taktik. Aksjoner må startes på grunnlag av de lokale vilkåra, og alle motsigelser må utnyttes for å gi aksjonene bredde og styrke.

UNGDOMMENS MASSEORGANISASJONER

Dette er et stort kapittel som krever egne undersøkelser. Men noen viktige saker må vi slå fast. For det første er vi tilhengere av

breie interesseorganisasjoner for ungdom. Vi ønsker ikke at interesseorganisasjonene skal være smale organisasjoner av utelukkende RU/NKS-sympatisører. Vi respekterer demokrati i disse organisasjonene og det er forbudt for kommunister å krenke det. For det andre er vi for at disse organisasjonene er kamporganisasjoner for ungdommens interesser, og mot klassefienden.

- Bygg ut YLI, still målsetninger for nye medlemsskoler.
- Avslør YES på konkrete kampsaker.

For en ny ledelse i NGS som er:

- mot karaktersystemet,
- for sjølbestemt abort og prevensjonsundervisning,
- mot politivold,
- mot de to supermaktene og for frigjøringsbevegelsene,

- mot utbygging av Veig-Dagali,
- for nynorske lærebøker.

(Omtrent slik bør det stilles. Ikke som et partipolitisk valg mellom RU og UH. Parolene bør være få og enkle, samtidig som de skaper alvorlige problemer for de borgerlige ungdomsorg.)

Tilsvarende må det lages et aksjonsprogram for NSU, FR, PLO, LNL, NSEL osv. som krever særskilte kampanjer og særskilt undersøkelse.

Skap elevsamfunn og skoleaviser.

Bryt boikotten av studentersamfunna der Rød Front er i ledelsen. Sett RF i ledelsen for nye studentersamfunn.

KRITIKK OG SJØLKRIK

Brev fra Sentralkomiteens Arbeidsutvalg til alle partimedlemmer

REIS KAMPEN MOT DET

BYRÅKRATISKE AVVIKET

En sjølkritikk fra Arbeidsutvalget

Sentralkomiteens Arbeidsutvalg legger med dette fram noen synspunkter på det byråkratiske avviket i ideologi og arbeidsstil som finnes i partiet i dag. Dette brevet er først og fremst en sjølkritikk for ledelsens egne feil. Dernest er det en del kritikk av Distriktsstyrene og laga for byråkratiske avvik.

Brevet danner startsskuddet for ei kampanje i hele partiet mot byråkratismen. Sentralkomiteens Arbeidsutvalg oppfordrer alle medlemmer til å nytte brevet godt. Ta i bruk den samme metoden på alle plan i partiet: metoden med kritikk og sjølkritikk.

God og dristig kamp, kamerater!

I. SITUASJONEN I PARTIET ER BRA

Skal vi drive ei kampanje bra, må vi ha et riktig utgangspunkt, bruke riktig metode og ha et korrekt mål.

Målet er klart: I løpet av året som kommer skal vi korrigere endel av det byråkratiske avviket. Vi må ikke ha illusjoner om at alt gærnt rykkes opp med rota i løpet av ett.

Metoden er klar: Først og fremst dristig kritikk og sjølkritikk, og så tiltak.

Utgangspunktet for kampanjen må være: Situasjonen i AKP(m-l) er i hovedsak sunn og bra. Kampen mot byråkratismen er en kamp mot et *underordna*, men viktig avvik.

Partiet vårt er fortsatt lite, ungt og mangler mange erfaringer. De store og harde prøvene er vi enda ikke satt på. Men likevel er partiet blitt i stand til å ta den politiske ledelsen i proletariats kamper i Norge. Partiet har slått røtter i proletaria-

tet, og har økt innflytelsen i andre grupper av det arbeidende folket.

Bresjnevist-partiet «NKP» har allerede i dag mindre organisatorisk styrke og innflytelse i massene enn AKP(m-l). SV slår sprekker og ligger tungt i vannskorpa. Ingen av disse partiene er daue hunder. Men om AKP(m-l) griper timen og dagen, har vi en enestående sjanse til å redusere revisjonistenes innflytelse kraftig i åra som kommer.

Kampen mot høyre-avviket blei for alvor reist for et par år tilbake. Den har også gitt ei noe bedre masselinje innad i partiet og i forholdet til massene. Vi studerer mer, den frivillige disiplinen og offerviljen er kraftig bedra. De siste par åra har bekrefta at det store flertallet av kader er sunne og villige til kamp. Dette er bra. Situasjonen er gunstig.

Feila som finnes i partiet er sjølsagt mange. Det byråkratiske avviket er *en viktig* feil. Det hemmer partiet fra å gå framover. Det kan føre til tilbakegang om vi

svar på. En kampanje er kjennetegna ved en start, ei kampanjefase og en avslutning/oppsummering. Utendet siste leddet er det ingen virkelig kampanje. Uten oppsummering i organisasjonen blir det ingen virkelig forståelse for partiets indre liv. Følgelig blir det heller ingen mulighet for partiets sentrale ledelse å *veilede* konkret og spesielt i dette spørsmålet.

– 1. maiarbeidet har alltid vært ei stor oppgave hvert år. Den kan sammenliknes med ei kampanje. Svært mye godt kan sies om 1. maiarbeidet vårt. Men også det har lidd av viktige byråkratiske avvik. Ett eksempel: Vi har sjelden fulgt Mao Tsetungs *masselinje* fullt ut, *fra* massene, *til* massene. Avdelingene har sjelden blitt pålagt å gjøre egne undersøkelser og sjøl stille forslag til paroler etter et foreløpig forslag fra partiledelsen, og så sende inn resultatet. Innsamling av ideer og forslag fra medlemmene har kommet i annen rekke. Dette førte også til at riktig kritikk fra avdelingene mot en del paroler foran 1. mai 1977 i lang tid blei lagt til side.

Dårlig grep om stoda i partiet fører i neste omgang til at det blir vanskelig for partiledelsen å stille riktige oppgaver og paroler til riktige tider. Når metoden med systematiske undersøkelser i utvalgte enheter heller ikke er blitt brukt særlig mye før i det siste, har det ført til problemer med å propagandere *framskredne eksempler*. Legg merke til hvor få gode eksempler på verving, studier, osv. som finnes i Tjen Folket fra år tilbake. De kinesiske kameratene er flinke til å stille enkle paroler av typen «I jordbruket – lær av Tachai». Dette må vi også snart bli i stand til.

D. KRITIKK OG HENVENDELSER BLIR IKKE ALLTID SVART PÅ.

Det har vært et langvarig avvik at ledende organer, inkludert partiets daglige ledelse, ikke alltid har svart på kritikk og henvendelser fra medlemmer eller masser utafor partiet. De fleste henvendelsene er nok tatt vare på. Men ofte har det tatt lang tid før folk fikk svar. Et mindretall av henvendelser har fått «råtne».

Eksempler: Flere brev til Tjen Folket som burde vært trykt er aldri blitt trykt. Mange brev til Klassekampen (som er underlagt Sentralkomiteen) er aldri blitt trykt eller besvart. Et av de verste eksemplene her er et intervju med en veteran som blei laga av

kamerater i Hammerfest for ett år siden. De intervjuet veteranen spesielt i samband med Champignon-streiken, for å vise åssen streikebrytere er blitt ordna opp med i tidligere tider. Dette intervjuet blei aldri trykt, og kameratene i Hammerfest fikk aldri noen forklaring.

Alle former for «lokk» på kritikk og henvendelser fra massene og medlemmene i partiet er forbrytelser. Det strider mot vedtektene, og er ei gift som vi må drive tilbake skritt for skritt i året som kommer.

E. KADRENE – PASSIVE REDSKAPER ELLER KJEMPENDE MENNESKER?

I flere år har det vært lite systematisk kader-skolering. På 2. landsmøte blei kaderpolitikken til da oppsummert som i hovedsak revisjonistisk. Synet på kaderen var og er dels fortsatt: «Bare du løper fort, så går det bra – så lenge det går».

Dette har ført til at mange har fått lite veiledning. De har «brent lyset i begge ender» i praktisk arbeid. I sin tur fører dette til for få ledende kadre som sitter tilbake med stadig flere oppgaver.

Først i det siste året har partiets ledelse tatt initiativet til systematisk kader-skolering.

F. SVAKT GREP OM SIKKERHETEN OG MASSELINJA

Da Arbeidsutvalget ga ut den nye sikkerhetsinstruksen i 1976, var dette et viktig tiltak for å korrigere legalismen i partiet. Det førte til ei bedring. Samtidig har medlemmene blitt lova mer materiale og normer for sikkerheten. Dette har enda ikke kommet. Avdelingene har fått liten hjelp sentralt fra. Det har vært lite politisk mobilisering av medlemmene til økt årvåkenhet. Her er verken prinsippet om «til massene» og «fra massene» brukt. Dette er kritikk-verdig. Dette må vi rette på.

Vi har lagt fram noen eksempler på det byråkratiske avviket som Sentralkomiteen i første rekke må stå ansvarlig for. Disse eksemplene er bare litt av det materialet som sikkert vil komme ut av anti-byråkrati-kampanjen. Partiets ledelse gjør sjølkritikk overfor medlemmene for tendensen til byråkratiske metoder for ledelse som eksemplene her vitner om. Denne sjølkritikken vil bli djupere og mer lærerik når medlemmer på alle plan i partiet kaster seg ut i en dristig kritikk og sjølkritikk i tida framover.

grundig både den reaksjonære og den progressive 17. mai-tradisjonen, mangla.

I de siste dagene blei disse feila retta opp i propaganda og møteopplegg. Det var bra. Men det var for seint for å virkelig oppnå stor framgang over hele landet, sjøl om for eks. Oslo-arrangementet viste bra framgang.

«Vi må se til og få organisert noe 17. mai — sett i gang»-linja viste seg udugelig. Denne teknisk-administrative tenkninga løser ikke et eneste politisk problem. Tvert om, den skapte mange.

Det er sjelden at partiledelsen i den grad undervurderer behovet for ei riktig politisk linje og mobilisering for den. Men eksemplet stiller spørsmålet på spissen. Tendensen kan vi finne igjen på flere andre områder.

At beretninga fra 2. landsmøtet fortsatt ikke er kommet ut, er ett av flere eksempler på tendensen til å undervurdere medlemmenes behov for gode redskaper til å føre kampen mot høyreavviket videre.

B. FLERE HOVEDOPPGAVER PÅ EN GANG.

Sentralkomiteens årsplaner har betydd framskritt. År for år har de brakt partiet mer og mer vekk fra spontanisme. Samtidig har det vært viktige feil i planarbeidet. En av de viktigste feila har vært at planene har stillt for mange oppgaver som skulle løses på samme tid. I virkeligheten har planene også lagt opp til flere hovedoppgaver på samme tid — sjøl om dette ikke er satt på papiret med reine ord.

Når for eksempel 8. mars, 1. mai, streike-støtte, abonnementsverving til Klassekampen og obligatoriske studier alle blir viktige oppgaver i en periode, må det skje ei prioritering. Det har ikke alltid skjedd. Dette har ført til forvirring og frustrasjon blant medlemmene, andre har ikke klart å løse oppgavene skikkelig. En sånn stil bryter med Mao Tsetungs viktige anvisning:

«På et gitt sted kan det ikke i noe tilfelle være flere sentrale oppgaver. Til enhver tid kan det bare finnes en sentral oppgave, utfyllt med andre oppgaver som kommer i andre eller tredje rekke når det gjelder viktighet» (Mao Tsetung i «Noen spørsmål vedrørende metodene for ledelse», i Skrifter i Utvalg, Oktober-utgava).

Det bryter også med prinsippet om å konsentrere kreftene for å oppnå seier og framgang.

Resultatet av den slags planarbeid er altfor mange direktiver fra partiet sentralt. Når disse i tillegg er dårlig prioritert innbyrdes, forplanter dette forvirring, spontanisme og planløshet nedover i organisasjonen.

Undersøkelser i noen lag i sommer viser at en del avdelingsstyrer brukte ei uke på å komme gjennom hver direktivbunke(!) Sjøl om det skjer en livlig «knopp-skyting» på de sentrale direktivene etter at distriktsstyrene (DS'ene) har behandla dem, sier dette noe om de problemene som avviker i det sentrale planarbeidet fører til.

Årsplanen fram til sommeren 1978 er den første planen som virkelig stiller ei hovedoppgave, markerer annen og tredje prioritert oppgave, osv. Dette er en viktig framgang. Men den gamle tendensen lar seg neppe utrykke i løpet av kort tid.

Et resultat av de mange direktivene og manglende veiledning for øvrig har utvikla en «møte-kommunistisk» stil. Det er altfor mange og for dårlig forberedte møter i partiet. Samtidig er det utvikla veldig lite kommunistisk arbeidsdeling i laga. «Alle gjør alt»-stilen rår fortsatt grunnen. Dette er ei sann plage for hele partiet, og må rettes på. Sentralkomiteen må ta hovedansvaret for at det er blitt sånn. For — som en roper i skogen, får en svar.

C. MANGLENDE UNDERSØKELSER I PARTIET FØRER TIL SUBJEKTIVISME OG DÅRLIG VEILEDNING.

Partiledelsen må se det som ei sentral oppgave hele tida å følge med i partiets utvikling. Det er særlig viktig å føle partiet «på pulsen» under viktige kampanjer.

Men dette har ofte ikke skjedd. Motsigelser har blitt liggende, skitt og støv har samla seg opp. La oss nevne tre eksempler:

— Feilaktige syn på fremmedarbeiderne fikk ligge lenge — særlig i Oslo — i lang tid etter at tidligere sjåvinistiske avvik var korrigert i den sentrale propagandaen. I flere boliglag fantes det både «steng-grensene»-ideer og «fremmedarbeidere svekker kampen»-tanker.

— Kampanjen i partiet mot kvinneundertrykkinga blei prioritert bl.a. ved to obligatoriske avdelingsmøter. Dette var et nødvendig og bra initiativ. Men typisk nok blei kampanjen ikke oppsummert. Åssen gikk diskusjonene i laga. Hvilke motsigelser kom opp, hva skulle bli resultatet av studiene og diskusjonene? Dette er det enda ikke gikk noe

KRITIKK OG SJØLKRIK

ikke alle sammen tar kampen mot avviket alvorlig i tida framover.

En ting kan vi være sikre på: Det blir mye frisk kamp i partiet. Vi må ikke tru at vi med ett blir helt enige om hva avviket er og hva som skal gjøres med det. Men det er fint at det blir friske vinder. Det rusker opp i støv og skitt. Vi skal ikke være redd for et omfattende demokrati og dristig kritikk og sjølkritikk. Det vil styrke partiet, gjøre det som er bra enda bedre og få skitten opp til overflaten, så vi kan kvitte oss med den. Som Mao Tsetung sier: «Når det gjelder rare bemerkninger, merkelige hendinger og motsigelser, er det bedre at de blir avdekka. Motsigelser må bli avdekka og så løst» (uoffisiell oversettelse, Mao Tsetung, bind fem, s. 374).

II. BYRÅKRATISMEN – ET MODERNE REVISJONISTISK AVVIK.

Det byråkratiske avviket er først og fremst et avvik fra en proletarisk verdensanskuelse. Det er et borgerlig *ideologisk* avvik. Byråkratismen i full blomst er kjenne-tekna av bl.a. disse trekkene:

- Den undervurderer massenes skapende evner, den forakter massene.
- Den forlitrer seg på de få til å løse de mange oppgavene.
- Den tror at en riktig politisk linje kan lages bak lukkede dører, uten undersøkelser i massene. Den er subjektivistisk.
- Den tar lite hensyn til massenes behov og ønsker, og forsvarer at de sentrale og få personene tar seg privilegier.
- Den sender ut forordninger og pålegg uten undersøkelser, og setter politisk masse-mobilisering i annen rekke.
- Den kommanderer og monopoliserer, den undertrykker massenes kritikk og henvendelser.
- Den fører til øyentjernerholdning oppover, og spark nedover.

Kort sagt, byråkratismen er et *borgerlig* avvik i synet på massene og metodene for ledelse. Når det oppstår i et kommunistisk parti er avviket av *moderne revisjonistisk* art. Se på kjennetegna som vi nevner, og du vil kjenne igjen Khrustsjovs revisjonisme.

Dette moderne revisjonistiske avviket i ideologi fører sjølsagt til byråkratisk avvik i *arbeidsstilen* i neste omgang.

Dette byråkratiske avviket finnes som en *underordna* tendens i partiet. Det har sjølsagt ikke slått ut i full blomst. Da ville partiet ha skifta farge.

At denne tendensen har fått leve og vokse, må først og fremst Sentralkomiteen ta ansvaret for.

Partiledelsen har alltid hatt stor tillit i partiet. Den har vært så enhetlig at borgere og revisjonister ikke skjønner verken ut eller inn. Den har også i de to siste åra gått i spissen for å reise kamp mot høyre-avviket. Det har gitt bra resultater. Det store flertallet av medlemmer har svart på invitten med entusiasme. Den nye årsplanen for partiet fram til sommeren 1978 er et viktig fram-skrutt.

Samtidig har Sentralkomiteen hatt byråkratiske feil i sin ledelse. At avviket har fått utvikle seg i partiet er først og fremst partiledelsens feil. Derfor må medlemmene vie en spesiell oppmerksomhet i kritikken av ledende organer i partiet, først og fremst Sentralkomiteen.

Sentralkomiteen legger i dette brevet fram sjølkritikk for avviket på noen områder. Etter hvert som kampanjen kommer i sig, vil sjølkritikken bli mer omfattende.

III. NOEN PUNKTER TIL EN SJØLKRIK.

A. DET TRENGS MER POLITISK MASSE-MOBILISERING – OG MINDRE «ADMINISTRASJON».

En sentral del av avviket består i å undervurdere hvor viktig det er å mobilisere hele partiet politisk for å løse oppgaver. Blir dette undervurdert, sier det seg sjøl at massene rundt partiet også blir for lite mobilisert.

Et viktig eksempel på denne stilen er arbeidet med 17. mai i år. God tid i forveien blei det sendt ut direktiv og paroler. Men resultatet kom ikke. Massene i og rundt partiet følte liten entusiasme. Årsaken var først og fremst at partiledelsen ikke hadde lagt opp til ei skikkelig *linje* og propaganda/agitasjon for denne linja. Parolene som var sendt ut tidligere var enkeltvis ikke gæerne. Men *helheten* strakk på ingen måte til. Viktige feil og mangler kan nevnes: Kampen mot borgerlige sjåvinisme var knapt nok nevnt. Den proletariske internasjonalsismen var knapt til stede. En propaganda-plan for Klassekampen slik at avisa kunne forklare

IV. EN DEL KRITIKK AV DISTRIKTSSTYRENE OG AVDELINGSSTYRENE.

Det ville ikke være nok å rette kritikk bare mot Sentralkomiteen. Den har hovedansvaret. Det betyr imidlertid ikke at alle andre i partiet går fri for ansvar! Alle ledende organer på alle plan og alle medlemmer må ta sin del av ansvaret.

I dette brevet til medlemmene vil vi kort reise endel kritikk av byråkratiske avvik i distriktsstyrene og avdelingsstyrene.

A. Distriktsstyrene.

DS'ene har gjort framgang i kampen mot høyreavviket. De evner i stadig større grad å ta ledelsen i lokale kamper. De løser flere oppgaver enn tidligere, osv. Uten dyktige DS'er svekkes den demokratiske sentralismen kraftig i hele partiet. DS'ene er viktige organer mellom Sentralkomiteen og grunnorganisasjonene.

Mao Tsetung har i artikkelen «De ti viktigste forholda» sagt dette om forholdet mellom sentrale og lokale myndigheter:

«Forholdet mellom de sentrale myndighetene og de lokale myndighetene utgjør enda en motsigelse. For å løse denne motsigelsen må vi samle oppmerksomheten om hvordan vi skal utvide fullmaktene til de lokale myndighetene i en viss utstrekning, gi dem større sjølstendighet og la dem gjøre mer, alt sammen under forutsetning av at den enhetlige ledelsen til de sentrale myndighetene skal bli styrka». Og seinere sier Mao Tsetung i samme kapittel: «Kort sagt, skal vi fremme den sosialistiske oppbygginga må vi få initiativet til de lokale myndighetene til å utfolde seg. Hvis vi skal styrke de sentrale myndighetene må vi ta oss av interessene til lokalsamfunna.»

For å styrke den sentrale ledelsen i partiet må vi styrke distriktsstyrene og avdelingsstyrene.

I dag finnes det avvik i DS'enes arbeid som må kritiseres. Et av de største problemene er det vi — stillt på spissen — kan kalle «pakkeskisk-mentalitet».

Når direktivene kommer fra Sentralkomiteen, hender det ofte at de blir sendt direkte videre uten lokal tillemping ut fra de særegne forholda som finnes på plassen.

Det hender for eksempel at lag med 3 medlemmer blir pålagt de samme oppgavene som et lag med 10 medlemmer. Det hender at viktige demonstrasjoner ordnes

med metoden «vi lager en annonse i Klassekampen» og «beskjeder til avdelingene om å stille». Denne linja med forordninger i form av papirlapper med beskjed i stedet for politisk mobilisering er et viktig byråkratisk avvik i mange distriktsstyrs arbeid.

På den andre sida har direktivene sentralt fra en tendens til å «knopp-skyte» etter at DS'ene har behandla dem. De er blitt mange flere før de når avdelingsstyrene. «Møt der», «hent kl. ditt» og «stille datt antall» — stilen inviterer avdelingsstyrene til å koble ut sjølstendig tenkning og følge et skjema fra DS'ene. Dette er en skadelig tendens.

Mange DS'er har også tendenser til å la henvendelser og kritikk neda fra ligge ubesvart. Overføringer av medlemmer fra ett lag til et annet kan også trekke i nesten utrolig langdrag.

Stilen med undersøkelser, eksperimenter og studier er enda ikke en regel i de fleste DS'ene. Derfor kan subjektivismen og den mekaniske tillempinga av sentrale direktiv fortsatt vinne seire. Ved å stille masselinja og undersøkelser som ei sentral oppgave i tida framover, vil DS'ene kunne ta viktige skritt framover i ledelsen av distriktene.

b. Avdelingsstyrene.

Grunnorganisasjonene har en helt avgjørende rolle i et kommunistisk parti. Tendensen i avdelingene de siste par åra har også gått i riktig retning. Kameratene studerer mer, driver mer massearbeid, driver mer kritikk og sjølkritikk. Det store flertallet er sunne og offervillige. Dette samme gjelder for avdelingsstyrene. Dette er en god tendens som viser at partiet som helhet er på rett vei.

Samtidig finnes det byråkratiske avviket i stort monn i de fleste avdelingene:

— Det blir holdt for mange møter. Mange er dårlig forberedt, og blir teknisk-administrative i innhold.

— «Alle gjør alt»-stilen hindrer den enkelte kamerat fra systematisk og stabilt massearbeid.

— Noen kamerater har mange oppgaver, mens noen sitter uten oppgaver. Skikkelig arbeidsdeling er lite utvikla.

— Avdelingsstyrer sitter ofte på henvendelser fra sympatisører i lang tid uten å gjøre noe med det. Særlig ille er dette når det gjelder spørsmålet fra massene om de kan få bli med på studiesirkel, bli med i partiets ar-

KRITIKK OG SJØLKRIK

beid på annen måte, eller når de spør om alt fra medlemskap til et godt råd. Det er og blir en *forbrytelse* å behandle sånne henvendelser som papirlapper i en skuff. Det er et slag mot verving, et slag mot partiet, et slag mot massenes interesser.

— Enkelte lagsstyrer er altfor «interne». De sitter på kammerset, kjenner lite til de lokale kampene og forholda, og driver praktisk talt ikke systematisk oppsøking av masser. Valgresultatene 12. september gir en pekepinn om at en sånn stil så absolutt finnes mange steder. Når for eksempel et lag som har eksistert i fem—seks år får bare et titalls stemmer i kretsen, er det grunn til å stille skarpt lys på laget: Hva slags sektarisme og byråkratisisme er det ute og går her?

— Stilen med undersøkelser og eksperimenter i massearbeid har vært og er lite utbredt. Gang på gang har det vist seg i 1. maiarbeid at mange lag ikke foretar undersøkelser og følgelig ikke stiller lokale paroler.

Dette er noen eksempler på byråkratisk avvik fra kommunistiske metoder for ledelse. Vi har tidligere understreka at det er Sentralkomiteen som har hovedansvaret for at en sånn tenkning og stil har spredd seg. Samtidig er sjølsagt ikke medlemmene uten ansvar. Vi må *alle* reise kampen mot avviket i tida framover.

V. RØTTENE TIL DET BYRÅKRATISKE AVVIKET.

Det byråkratiske avviket finnes med andre ord på alle plan i partiet. For å finne *røttene* til avviket må vi se på de indre vilkåra i partiet. Mao Tsetung siar at årsaken til en tings utvikling er å finne i tingene sjøl. Ytre påvirkning kan bare utløse prosesser som det er grunnlag for i tingen sjøl.

AKP(m-l)s 2. landsmøte pekte på tre vilkår for høyre-avviket. Ettersom det byråkratiske avviket i metoder for ledelse også er en del av høyre-avviket, er det rimelig å se byråkratismen i lys av disse tre vilkåra:

— Den sosiale sammensetninga av partiet. Partiet har et stort og økende innslag av medlemmer fra arbeiderklassen og fra industrien. Det er samtidig et faktum at det småborgerlige innslaget er relativt stort.

— Den arbeideraristokratiske påvirkninga, spesielt blant den faglige kaderen, er et viktig grunnlag.

— Hele partiet er fortsatt for dårlig skolert i marxismen-leninismen Mao Tsetungs tenkning. Dette fører til at subjektivistiske og feilaktige ideer lettere får innpass i partiet.

VI. VÆR DRISTIGE I KRITIKKEN OG SJØLKRIK

Denne sjølkritikken og kritikken som Sentralkomiteens Arbeidsutvalg har lagt fram her, er en oppfordring til *alle* i partiet om å reise kampen mot det byråkratiske avviket.

Vi ønsker å understreke noen retningslinjer for åssen anti-byråkratikampanjen bør drives:

— Hovedmetoden er kritikk og sjølkritikk.

— Alle ledende organer på alle plan i partiet bør kritiseres, først og fremst Sentralkomiteen og dens utvalg, men også DS'ene og avdelingsstyrene.

— Også enkeltpersoner må kritiseres. Ikke minst ledende kamerater bør både invitere til kritikk av seg sjøl og medlemmene må være dristige i kritikk. Aktivt arbeid i grunnorganisasjonen er en plikt og rett for *alle*, også ledende kamerater. Svikt i dette arbeidet må kritiseres særleg.

— Kampanjen forutsetter ikke avdelingsmøter. Vi må klare å finne andre naturlige former som sikrer ei bra kampanje lokalt.

Knytt også kampanjen til lokale kampaker.

— Vær dristige i kritikken og sjølkritikken. Så lenge vi har som mål å styrke partiet og sveise rekkene mer enhetlig sammen, er det ingen grunn til å være forsiktige.

— Vær ikke redd for å diskutere feil og svakheter med positivt innstilte folk utafor partiet. Dette kan vi lære mye av.

— Kampanjen tar sikte på å styrke den bolsjeviske karakteren til partiet, og sette oss i stand til å gjøre enda mer på en langt bedre måte enn i dag. Derfor må vi samtidig kjempe for å utvikle et massearbeid som gjør at vi arbeider *med* og *blant* massene lokalt, ikke isolert fra eller på tvers av massene.

— Kampanjen tar sikte på å styrke den demokratiske sentralismen og styrke den frivillige disiplinen. Derfor er den direkte i motstrid til alle former for «parti for vanlige folk»-linja fra den verste høyreavviksperioden, da liberalisme og oppløsning av leninistiske normer hørte til regelen og ikke unnaket.

— Send inn resultater av kampanjen, store som små.

Kamerater!

AKP(m-l) har store muligheter til å bli betydelig mer ledende i klassekampen i løpet av kort tid dersom vi klarer å korrigere det byråkratiske avviket i metodene for ledelse. Ved bruk av metoden med kritikk og sjølkritikk vil vi utvilsomt klare å bedre masselinja innad og utad sånn at det gir synlige resul-

tater snart. Samtidig forsvinner ikke skitt og støv i løpet av ett år. Kampen vil fortsette, men under mer gunstige indre forhold i partiet. Nå gjelder det å komme i gang. Vær dristige kamerater, vi har alt å vinne på det!

Arbeidsutvalget i Sentralkommitten.
(skrevet av en kamerat på oppdrag
av Arbeidsutvalget)

VALGKAMPEN 1977

— hvilke feil ble gjort?

Stortingsvalget 1977 ga Rød Valgallianse 14109 stemmer og 0,6%. Det er en økning på 4749 stemmer og en andelsøkning på 0,2% fra 1973. Ser vi på de 6 fylkene vi stilte liste i 1975, samt Oslo, så økte stemmetallet fra 8913 til 10 275, dvs. 1362 stemmer mer. Men slike gjennomsnittstall avspeiler ikke en jevn, svak framgang. Tvertom finner vi, trass det lave stemmetallet RV fikk i 1973, både stagnasjon og tilbakegang i mange kommuner. Endel plasser er det da en tilsvarende klar økning. Ettersom valgresultatet bl.a. er et barometer på de revolusjonære ideenes oppslutning i arbeiderklassen, er det all grunn til å prøve å analysere årsaken til det ujamne resultatet.

Hensikten med denne artikkelen er ikke å gi noe fyllestgjørende svar, men heller å stille en del skarpe

spørsmål «dagen etter valgdagen» som kan fremme en kritisk oppsummering av valg-arbeidet i partiet.

Først noen flere ord om selve resultatet. Hva hadde vi grunn til å vente på forhånd, åssen vurderer vi resultatet som kom? Ut ifra partiets framgang gjennom de siste åra, Klassekampen som dagsavis, gallupptall gjennom flere måneder var en oppslutning på 0,8 – 0,9 % et nokså nøkternt anslag. Resultatet ble lavere og det kan vi slett ikke si oss fornøyd med.

I våre tradisjonelt sterkeste byer som Oslo, Bergen, Trondheim og Tromsø fikk vi en jamn økning, også sammenlikna med 1975, men likevel noe mindre framgang enn vi hadde kalkulert med på forhånd. Bydelsresultatene fra Oslo dokumenterer at avstanden mellom sterke og svake valg-

kretser også er økende. I 18 kretser fikk vi her 2% oppslutning eller mer, mens stemmetallet lå under 1% i 15 kretser. To år før fikk vi over 2% bare i 4 kretser, mens 23 lå under 1%.

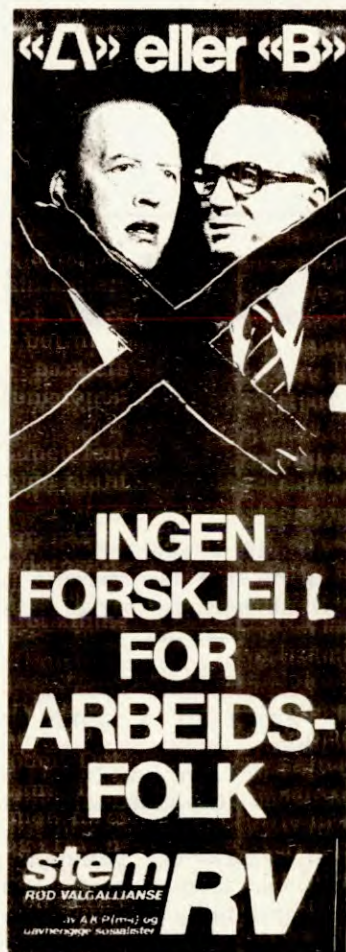
Slike forskjeller viser klart betydninga av partiets revolusjonære massearbeid. De beste resultatene oppnår vi i distrikter der det bor mange unge familier, der avdelingene driver et aktivt frontarbeid og har vist evne til massemobilisering, f.eks. foran 8. mars og 1. mai. I tillegg veit vi at valgkampen i seg sjøl har hatt betydning for resultatet. Kroneksemplet er Møllergata skole (Fredensborgstrøket i sentrum) som før valget var utpekt som ett av noen få «prøveområder» for en ny type valgkamp i Oslo. I dette stemmedistriktet ble det organisert systematisk oppsøking av alle progressive en

visste om i strøket, kon-taktene ble kryssset av etter manntallslistene. Dette hus-besøkopplegget ble gjen-nomført i flere runder og skiller seg skarpt fra det sløve «en lørdagsstand og to postkasseutdelinger» som var typisk for arbeidet i mange andre valgområder i Oslo.

Men er det viktig å analy-sere bakgrunnen for slike framganger, så er det desto viktigere å analysere årsakene til en rekke av de *elendige* resultatene vi også fikk demonstrert på TV-skjermen valgnatta. Hva er årsaken til at vi i Nordland fylke går tilbake i stemme-andel sammenlikna med fylkestingsvalget i 1975? Hvordan kan det forklares at RV går tilbake fra 0,6 til 0,1% i et typisk arbeiderdistrikt som Nedre Eiker i Buskerud? Hvorfor får vi etter 4 års ar-beid like miserable stemme-tall i viktige industribyer som Drammen, Fredrikstad, Sarpsborg, Porsgrunn og Skien?

Kamerater i disse og til-svarende distrikter opp-fordres til å sende inn svar. Vi som ikke jobber der fristes iallefall til å stille oss endel spørsmål om åssen partilinja egentlig ble satt ut i livet. Drives det front-arbeid og massearbeid ut over de aller nærmeste sympatisørene? Har partiavdelingene og distriktsstyrene mer eller mindre vært *mot* valglinja og valgkampen? Var plan-messig verving av stemmer overhodet satt opp som en målsetting? Eller har lokal hets o.a. problemer gjort at RV verken syns på gata eller diskuterer hjemme hos folk? En dåre kan sjølsagt spørre mer enn ti styrer kan svare, men likevel:

Når RV etter ti års mer eller mindre sammenhen-gende marxist-leninistisk ar-beid i en relativt stor by som Arendal får 16 stemmer (0,2%) må det være et eller annet fundamentalt galt.

Har vi en taktikk?

Så noen kommentarer til den sentrale valgkampen. Første store spørsmål: Har vi egentlig en taktikk? Ingen tvil om at hovedlinja til RV — i motsetning til i 1973 — er korrekt. Men hvilken taktikk har vi utvikla? Flere ting gjør det rimelig å stille et sånt spørsmål.

— Vi har utvikla en del propa-ganda, dvs. allsidige av-sløringer og analyser. Men hva med *agitasjonen*? Jeg vil hevde at vi sjelden viser oss istand til å kjøre fram ei parole, — en ide på noe felt. Et eksempel på at det går an er parola om en «uredd tals-mann på tinget». Men stort sett er det meste vi sender ut av løpesedeler bare agitasjon i *formen*, innholdet er altfor ofte en minituttgave av en Røde-Faneartikkel.

— Kampen mot SV-revisjo-nismen fikk flere ganger i valgkampen ei feilaktig taktisk innretning. I Klasse-kampen var det f.eks. en ten-dens til å skulle si noe allment og abstrakt mot SV-ledelsen overalt, enten det var grunn til det eller ikke. Eks.: En artikkel om *Senter-partiet* ble avslutta med noen generelle vedinger om SV's elendighet uten at dette had-de noe mål og mening. RV's valghevte om SV skilte ikke mellom SV's ledelse og medlemmer/sympatisører og var prega av feilaktige og skadelige kraftuttrykk om «tysterparti» o.l. Sånt er et brudd på partiets linje i kam-pen mot den moderne revisjo-nismen. Påstand: Vi må pro-pagandere og agitere mot SV-ledelsen på en måte som gjør det lett for en progressiv som ennå sympatiserer med SV å lese og forstå våre argumen-ter.

— Vår evne til avsløring av DNA er også svært mangel-full. I valgkampen mener jeg vi undervurderte DNA's poli-tiske opplegg betydelig, bl.a. med skadelige følger for RV's egen oppslutning. Først i slutfasen tok vi opp DNA's arbeidsløshetspropaganda, og vår linje ble likevel lite kjent. På samme vis tror jeg vi undervurderte hvor djupt

illusjonene om at A-regjering er bedre enn B-regjering egentlig stikker. Plakatparola var god, men i seg sjøl utilstrekkelig. F.eks. er det en realitet at folk flest oppfatter Korvald/Willoch som et skifte fra vondt til verre, med kristelige formålspargrafer og arrogant høyrepolitikk som perspektiv for dagliglivet. Vi la sjøl liten vekt på å avsløre Korvald & co's reaksjonære karakter og klarte ikke nagle DNA's svada om «trygge arbeidsplasser» til skampelen. Framfor alt: Vi neglisjerte nesten helt behovet for å utvikle en taktikk overfor det desidert største borgerlige arbeiderpartiet.

Mangelfull intern mobilisering

Hvordan var den interne debatten og organisatoriske mobiliseringa i valget? Etter min oppfatning utilstrekke-

lig. Et eksempel er flertallet av sommerleirene. Her var det alt for lite politisk kamp, innledninga repeterte mest kjente argumenter fra Røde Fane. Spørsmålet om kampen for mandat ble bare stilt skarpt på et fåtali eire. Og vi kan heller ikke ha fått noe gjennombrudd i forståelsen for massearbeid, personlig oppsøking, jobbing etter manntallslistene o.l. På samme vis trur jeg taktikken vis a vis de borgerlige arbeiderpartiene bare ble feid over med harelabb.

Men til den organisatoriske sikringa av valgkampen kan ennå flere spørsmål stilles. I Oslo, som fikk et av de bedre landsresultatene, er det iallefall dokumentert at Distriktsstyret i praksis nedla all organisatorisk sikring av valgkampen i hele august. Etter kraftig kritikk fra partiledelsen ble det den siste uka tatt et krafttak. Men i måneden før ble avdelingene

ikke mobilisert til massearbeid, det ble ikke stilt interne målsettinger, ja ikke engang manntallslistene og kart over valgkretsene ble distribuert til RV-gruppene.

Sånt er ikke bare amatørisme, det er organisatorisk sabotasje av det som var partiets hovedoppgave i denne perioden. Valgresultatene en del steder tyder ikke på at situasjonen kan ha vært så mye bedre der. Kort sagt: Ble avdelingene mobilisert til å kontakte alle sympatisører, kontakter, progressive i og rundt SV for å verve stemmer til Rød Valgallianse? Dreiv avdelingene virkeilig organisert massearbeid i valgkampen?

Som et barometer på oppslutninga om det revolusjonære alternativet viser Stortingsvalgresultatene at svaret alt for mange plasser må bli nei.

Grobian

Mao : OM UNGDOMMEN

Ungdomsforbundet må ta omsyn til særtrekka ved ungdommen i arbeidet sitt

Dette er første delen av en tale Mao holdt i juni 1953 da han mottok presidiet på den andre nasjonale kongressen til Kinas nye demokratiske ungdomsforbund.

Artikkelen står i bind 5 av Maos verker i utvalg som kommer på Oktober ved årsskiftet. Men denne artikkelen kan dere lese før det i Oktobers hefte med

klassikertekster om ungdommen. Heftet kommer i begynnelsen av oktober.

Oversettelsen står for redaksjonens regning.

Ungdomsforbundets hevding av sjølstendighet i forhold til partiet er allerede en del av fortida. I dag er problemet med ungdomsforbundet at det mangler sjølstendig virksomhet, ikke at det hevder sjølstendighet.

Ungdomsforbundet må samordne virksomheten sin med de sentrale oppgavene til partiet, men samtidig må det ha sin egen sjølstendige virksomhet og ta omsyn til særtrekka ved ungdommen. I en samtale med kameratene i ungdomsforbundets sentralkomite i 1952, satte jeg fram to spørsmål som den skulle tenke over: For det første hvordan partiet skal lede arbeidet til forbundet, og for det andre hvordan forbundet skal gjøre arbeidet sitt. Begge innebærer omsyn til særtrekka ved ungdommen. På ulike steder har partikomiteene sagt seg fornøyd med ungdomsforbundet, fordi det har samordna arbeidet sitt med de sentrale oppgavene til partiet. Nå er tida

inne til å uttrykke misnøye, det vil si misnøye med at ungdomsforbundet mislykkes i å planlegge sjølstendig virksomhet som høver for særtrekka ved ungdommen. De ledende organene i partiet og forbundet må lære hvordan de skal lede forbundet i arbeidet det gjør, og for å organisere og skolere massene av unge mennesker må de være flinke til å samordne virksomheten til forbundet med de sentrale oppgavene til partiet, og ta omsyn til særtrekka ved ungdommen.

Under partiets ledelse har ungdomsforbundet vært aktivt på alle områder av revolusjonært arbeid og har mye å være stolt av. Den revolusjonære saka vår, enten den gjelder fabrikkene, gardene på landsbygda, enhetene i hæren eller skolene, kan ikke lykkes uten unge mennesker. Kinas ungdom har god disiplin og de har oppfylt alle oppgavene som partiet har gitt dem. Nå

som krigen er i ferd med å ta slutt i Korea og jordreformen er fullført, skifter vekta i arbeidet vårt hjemme over til sosialistisk omdanning og sosialistisk oppbygging. Dette gjør at studier blir tvingende nødvendig. Ungdomsforbundet må vite hvordan det skal lede unge mennesker til å gjøre felles innsats med eldre folk for å gjøre en god jobb i jordbruket på landsbygda, i industrien i byene, i studiene på skolen, i å utføre pliktene sine på kontora såvel som i treninga i hærenhetene for å skape de nasjonale forsvarsstyrkene våre om til en modernisert hær.

Unge mennesker mellom fjorten og femogtjue må studere og arbeide, men ettersom ungdommen er alderen for fysisk vekst, blir mye satt på spill hvis helsa blir oversett. De unge må lære mange ting som eldre folk allerede veit. Men de må ikke overlesses hverken med studier eller arbeid. Og

Formann Mao i arbeid i huleboligen i Daddelhagen, Yenan, 1946.

særlig fjorten- og atten-åringene må ikke settes til arbeid i samme grad som voksne. Unge mennesker, som er det de er, trenger mer tid til lek, rekreasjon og sport. Ellers vil de ikke være lykkelige. Og i sin tur kommer de til å forelske seg og gifte seg. Alt dette gjør dem forskjellige fra eldre folk.

Jeg vil gjerne si noen få ord til våre unge mennesker: For det første ønsker jeg dem god helse, for det andre ønsker jeg dem framgang med studiene deres og for det tredje ønsker jeg dem framgang i arbeidet deres.

Jeg foreslår at alle studenter får en time ekstra søvn. De skulle ha åtte timer søvn, men i virkeligheten sover de bare seks eller sju timer og føler vanligvis at de ikke får nok søvn. Unge mennesker i skolen har tendenser til nervøse spenninger og har svært ofte vansker med å sovne og dermed vansker med å stå opp. Ta alvorlig på at ni timer søvn blir en regel. En ordre om dette må sendes ut og settes i verk, og det skal

ikke være noen diskusjon om dette. La unge mennesker få nok søvn, og lærerne også.

Revolusjonen har brakt oss mange bra saker, men også ei sak som ikke er så bra. Alle er alt for aktive og entusiastiske, og de blir ofte utslitte. Nå må vi sikre at alle, også arbeidere, bønder, soldater, studenter og kadre holder seg i form. Sjølsagt betyr ikke det nødvendigvis at hvis du har god helse så er du dyktig i studiene, for studiene må gjøres skikkelig.

For øyeblikket tar timene i ungdomsskolen for mye av tida til studentene, og det vil være å foretrekke at de blei kutta ned til høvelige mengder. Aktivistmøtene er for hyppige og må også skjæres ned. Studier på den ene sida, og rekreasjon, hvile og søvn på den andre, må begge få tilstrekkelig oppmerksomhet. Unge arbeidere, bønder og soldater lærer mens de arbeider, og derfor må det også vies tilstrekkelig oppmerksomhet til deres arbeid så vel som til deres rekreasjon, hvile og søvn.

Vi må gripe saka fast i begge ender, med studier og arbeid i den ene enden, og søvn, hvile og rekreasjon i den andre. Tidligere tok vi et fast grep i den ene enden, og greip ikke den andre enden i det hele tatt eller vi gjorde det halvhjerta. Nå er det nødvendig å sørge for noe rekreasjon, og det krever tid og muligheter, og vi må ta et fast grep om denne enden også. Sentralkomiteen i partiet har vedtatt å kutte ned antallet møter og studietimer, og dere må sørge for at dette vedtaket blir satt ut i livet. Protester mot alle som nekter å gjøre det.

Kort sagt, unge mennesker må gis anledning til å holde seg i form, studere godt og arbeide bra. Noen ledende kamerater er bare interessert i å få arbeid ut av unge mennesker og vier helse deres liten oppmerksomhet. Dette kan dere si rett opp i ansiktet på dem. Dere er nemlig på trygg grunn, dere verner den yngre generasjonen slik at den kan vokse seg robust. Vi i den eldre generasjonen blei fratatt vår rett, for de voksne brydde seg ganske enkelt ikke om barna sine. De voksne hadde et bord å spise ved, mens barna måtte greie seg uten. Barna hadde ikke noe å si i familien, og hvis de gråt, var de sikre på å få seg en lusing. I det nye Kina av i dag må vi endre holdninga vår og tenke mer til fordel for barna og ungdommene våre.

DEBATT

OM SOMMERLEIR-DISKUSJONENE

Årets Rød-frontleire har gitt verdifulle, politiske resultater. For første gang har det blitt ført en god, konkret diskusjon om hvilke oppgaver som stiller seg for arbeiderklassen, dens allierte og kommunistene dersom Norge blir utsatt for et supermaktsangrep. Det har videre blitt ført en bred diskusjon for å kritisere forslag til faglig manifest for AKP (m-l).

På bakgrunn av hvor viktige disse diskusjonene er å utvikle videre, er det nødvendig å kommentere et par av de viktigste motsigelsene som kom fram i disse diskusjonene. Dette er ikke ment som noen fullstendig oppsummering av sommerleirene, men ei oppsummering av diskusjonen på et par av de politiske hovedspørsmåla som har vært oppe på de fleste leirene.

EN FEILAKTIG DEFINISJON AV ARBEIDERARISTOKRATEIT

Et spørsmål som kom opp på de fleste leirene, og som det var skarpe motsigelser på, er spørsmålet om åssen vi skal definere/bestemme arbeideraristokratiet. Flere kamerater hevdet at «den subjektive faktoren er avgjørende for om en person er arbeideraristokrat eller ikke». En annen variant av derne argumentasjonen var at «for

å bestemme om en person er arbeideraristokrat eller ikke, så må vi legge vekt både på subjektive og objektive faktorer». Denne linja blei begrunna med slike argumenter:

— Arbeideraristokratiet er ifølge Lenin et politisk, reaksjonært sjikt. Derfor må den enkelte arbeideraristokrat være politisk reaksjonær. Følgelig kan han ikke være kommunist. Enkelte dro dette argumentet så langt som til å hevde at «det kan ikke være arbeideraristokrater i et kommunistisk parti».

Gunnar polemiserte bla. mot Roy's oppfatning av arbeideraristokratiet i sept. nr. av TF.

— Hvorvidt en person er arbeideraristokrat eller ikke er avhengig av om vedkommende er politisk reaksjonær eller ikke. Følgelig er det *klassestandpunktet* som er avgjørende for om vedkommende er en arbeideraristokrat eller ikke.

— En variasjon av denne linja var at den *objektive* faktoren som utgjøres av at imperialismen bestikker, korrupperer et sjikt i arbeiderklassen er en nødvendig, men ikke tilstrekkelig, forutsetning for eksistensen av et arbeideraristokrati. Men hvis en «bekjemper privilegiene» så er vedkommende ikke arbeideraristokrat. Følgelig er det den *subjektive* faktoren som er avgjørende for å bestemme arbeideraristokratiet.

Som begrunnelsene for disse oppfatningene om at det «subjektive» er avgjørende for å definere arbeideraristokratiet, blei det hevda på sommerleirene fra forsvarene av dette standpunktet at «hvis en ikke innskrenker arbeideraristokratiet til bevisste reaksjonære, så gjøres det for vidt».

En annen begrunnelse som blei gitt var ideen om at «hvis ikke det subjektive er avgjørende, så er det umulig å ta tillitsverv». I en artikkel i TF for september er et liknende, feilaktig standpunkt gjentatt. Der heter det bla. at «... det er heller ikke noe privilegium å være lønna tillitsmann så

lenge denne lønna ikke er større enn den en ville hatt om en jobba hele tida».

Alle disse oppfatningene om at den «subjektive faktoren» er avgjørende for å definere arbeideraristokratiet, er feilaktige og er ikke i samsvar med marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning. På de aller fleste leirene blei denne feilaktige linja for å avgrense arbeideraristokratiet avvist av et overveldende flertall i diskusjonene. Men noen kamerater og tilmed flertallet på noen av leirene trakk en slik feilaktig konklusjon av diskusjonen.

INGEN KAN BESTEMME SJØL OM HAN ER ARBEIDERARISTOKRAT ELLER IKKE!

Hvorfor er den omtalte linja feilaktig? La oss se på hva Lenin sier om grunnlaget for at det under imperialismen med lovmessighet har oppstått et arbeideraristokratisk sjikt: «Det er opplagt at det er mulig å bestikke arbeiderlederne og det øverste laget av arbeideraristokratiet på grunnlag av en slik *superprofitt* (superprofitt fordi den er oppnådd i tillegg til den profitten som kapitalistene presser ut av arbeiderne i sitt «eget land»). Og det er nettopp det kapitalistene i de «framskredne» landa gjør. De bestikker dem på tusen forskjellige måter, direkte og indirekte, åpent og skjult.» (Imperialismen osv., forordet.)

Lenin slår altså fast at med hjelp av imperialismens utplyndring av koloniene/nykoloniene er den i stand til å bestikke et tynt sjikt i arbeiderklassen og gjøre det til arbeideraristokrater. Han slår videre fast at det er nettopp

opp dette som skjer i de imperialistiske landa. Det er følgelig det økonomiske systemet av bestikkelser og privilegier som gir opphavet til arbeideraristokratiet under imperialismen. Det er med andre ord et objektivt, materielt forhold uavhengig av menneskenes vilje som danner grunnlaget for framveksten av et arbeideraristokrati under imperialismen.

Følgelig er det bare slike objektive kriterier som bestikkelse/privilegier som kan nyttes for å avgrense arbeideraristokratiet, for å finne ut om en person er arbeideraristokrat eller ikke. En person kan ikke velge om han vil være arbeideraristokrat eller ikke. Følgelig er det ikke klassestandpunktet, politisk oppfatning osv. som bestemmer hvem som er/ikke er arbeideraristokrat.

Lenin er helt klar på dette punktet. Derfor sier han også følgende: «Viktig er det at det arbeideraristokratiske sjiktets økonomiske overgang til borgerskapet har blitt modna og fullendt og dette økonomiske faktumet, denne forskyvning i forholdet mellom klassene uten spesielle «vansker» kommer til å finne en politisk form av ett eller annet slag. På den angitte økonomiske grunnvullen har den moderne kapitalismens politiske institusjoner — presse, parlament, sammenslutninger, kongresser osv. — innretta politiske privilegier og allmisser for de underdanige og ydmyke, reformistiske og patriotiske funksjonærene og arbeiderne, som tilsvarende økonomiske privilegiene og allmissene.» (Imperialismen og splittelsen i sosialismen.)

«På den angitte

økonomiske grunnvullen» osv. Av dette skjønner vi at det er de økonomiske faktorene (bestikkelsene) som *aleine* fører til at det oppstår et arbeideraristokratisk sjikt. Det betyr samtidig at en arbeider som har privilegier, som er bestukket uunngåelig er en arbeideraristokrat. Hva slags personlig, politisk standpunkt vedkommende har endrer ikke på dette!

Slik ser vi at Lenin overhodet ikke kan tas til inntekt for noe standpunkt om at «subjektive» faktorer må trekkes inn i definisjonen av arbeideraristokratiet.

Det subjektive aspektet kommer inn når vi ser på hva slags politisk rolle arbeideraristokratiet spiller. Og her er det sjølsagt rett at dette sjiktet ikke på noen måte kan undervurderes. Det fungerer som Lenin sier, som en «politisk avdeling av borgerskapet».

Dette arbeideraristokratiske sjiktet har en ytterst reaksjonær politisk funksjon. De er i våre dager, ifølge Lenin, «den viktigste sosiale (ikke militære) støtta for borgerskapet. For de er de virkelige agentene til borgerskapet i arbeiderklassens bevegelse, arbeiderløyntantene til kapitalistklassen, virkelige kanaler for reformisme og sjåvinisme». (Imperialismen ... forordet.)

Arbeideraristokratiet er hovedkilden for opportunistiske og revisjonisme i arbeiderklassen. Dette er det meget viktig å være klar over. Dette utelukker sjølsagt ikke at enkeltpersoner i dette sjiktet kan ta progressive standpunkt. Dette må imidlertid ikke få spre illusjoner om arbeideraristokratiets politiske/sosiale funksjon som sjikt.

DEBATT

Borgerskapet bestikker og gir privilegier på ett utall av vis. En svært viktig form er eksistensen av et svært faglig byråkrati med betalte tillitsmenn. Det store antallet tillitsmenn som etter hovedavtalen er lønna av bedriften, utgjør f.eks. hovedmassen av lønna tillitsmenn rundt om på bedriftene i dag. Alle disse er privilegerte, de er arbeideraristokrater. Ideen i den nevnte TF-artiklen (som og var framme på sommerleirene) at det ikke nødvendigvis er «noe privilegium å være lønna tillitsmann», er også skadelig. Særskilt begrunnelsen for den: «så lenge lønna ikke er større enn den en ville hatt om en jobba hele tida».

Men faktum er at alle tillitsmenn ansatt av bedriftene er arbeideraristokrater. De er objektivt en del av det *systemet* borgerskapet har bygd opp for å opprettholde et korps av «arbeiderløyntnanter». Ikke noe prat om å ha «samma lønn som dem som jobber» endrer på dette. At det er av avgjørende betydning å *bekjempe* privilegier og bestikkelser, er sjølsagt grunnleggende for oss kommunister. Men dette må ikke rotes sammen med hva som gjør en person til arbeideraristokrat.

På denne bakgrunnen er det og lett å forstå at det finnes arbeideraristokratiske elementer inne i et kommunistisk parti. Eksistensen av slik arbeideraristokratisk innflytelse er den viktigste kanalen for opportunisme og revisjonisme i partiet. Dette er et objektivt, lovmessig faktum. I denne sammenhengen er det lett å se hvor farlig linja med å definere arbeideraristokratiet med «subjektive faktorer» er. Ideen om at folk kan *velge*

Var motstanden mot Tyskland urettferdig og reaksjonær pga. at det førtes engelske soldater på norsk jord?

om de tilhører arbeideraristokratiet eller ikke, bidrar til å senke årvåkenheten i kampen mot arbeideraristokratisk innflytelse. En slik ide er *opportunistisk* fordi den vil tillate et arbeideraristokrati *a gro* i partiet, med den begrunnelsen at dette dreier seg om kamerater som er «revolusjonære», har et «proletarisk klassestandpunkt» osv.

De kameratene som på sommerleirene sto på og fremma den omtalte, feilaktige linja i spørsmålet om arbeideraristokratiet må tenke gjennom posisjonene sine på ny. De må kritisere seg sjøl og det opportunistiske standpunktet de har tatt. Vi kan ikke akseptere at partiets kamp mot innflytelsen fra arbeideraristokratiet blir hemma og ført på avveier med slike feilaktige linjer.

KAN DEN BORGERLIGE, NORSKE HÆREN FØRE RETTFERDIG KRIG?

Diskusjonene om «er det mulig å føre folkekrig mot ei supermakt i Norge» brakte fram mye materiale og mange viktige motsigelser. Vi må av plasshensyn komme tilbake til ei mer allsidig

oppsummering av denne diskusjonen seinere.

I denne artiklen skal jeg konsentrere meg om en motsigelse som kom fram på de fleste av leirene, knytta til spørsmålet om den borgerlige norske hæren kan føre rettferdig krig. En god del kamerater hevda at militær motstand fra den norske hæren mot f.eks. et angrep fra Sovjet ikke kan støttes av kommunistene. Argumentene for dette var flere. Det viktigste argumentet var at en slik militær motstand nærmest «automatisk» blir et ledd i USAs strategi. En variant av denne linja var ideen om at «i prinsippet kan borgerskapet føre rettferdig krig, men i det øyeblikk det fins en *eneste* amerikansk soldat på norsk jord så blir slik militær motstand urettferdig».

Jeg mener disse kameratene har fremma et *trotskistisk* standpunkt. Dette er det nødvendig å kritisere.

La oss først se hva programmet vårt sier:

«Dersom Noreg vert offer for ein imperialistisk eller sosialimperialistisk okkupasjon og det norske monopolborgarskapets diktatur vert bytt ut med militærdiktaturet til denne imperialismakta,

så vil og hovudmotseiinga i Noreg skifta. På den eine sida av hovudmotseiinga står då den imperialistiske okkupasjonsmakta. På den andre sida står den underkua norske nasjonen og dei nasjonale minoritetane.»

Vidare: «Om til dømes sosialimperialismen går til åtak på Noreg er det ingen grunn til å rekna med at det borgarlege «forsvaret» vil gjera nokon stor motstand. Mest truleg er det at dei væpna styrkane vil gå i oppløysing, liksom dei gjorde i 1940. Om dei skulle gjera motstand under leiinga av den borgarlege regjeringa mot eit imperialistisk åtak, vil AKP(m-l) sjå det som ein rettvis krig som proletariatet stor.

Den borgarlege regjeringa kan gjera ein slik rettvis krig om til ein urettvis krig.

Slike tilhøve vil inntreffa om krigen i hovudsak vert ført som ein lekk i å tryggja eit USA-imperialistisk åtak på Noreg. Det vil og inntreffa om regjeringa gjer soldatane til kanonføde for USA-imperialismen og i røynda ikkje gjev høve til å verja landet mot sosialimperialismen. I slike høve vert det ikkje lenger ein rettvis krig, men ein imperialistisk krig.

Sjølv om det norske «forsvaret» skulle yta ein viss motstand mot eit åtak, er det mest truleg at det vil bryta saman etter ei viss tid.

Det einaste verkelege vernet for det norske folket mot ein ny imperialistisk verds-krig er det væpna folket sjølv. Berre dette og aldri den reaksjonære hæren til dei borgarlege kapitulantane er ei verkeleg pålitande kraft som kan verja landet mot alle åtak.»

Som vi ser er partipro-

grammet helt klart på dette punktet. Om Norge blir angrepet av Sovjet, vil det høyst sannsynlig oppstå en eller annen form for militær, borgerlig leda motstand. Hvor lenge og hvor effektiv den vil bli er et annet spørsmål. Å gå imot denne, ville være svært skadelig.

Det standpunktet programmet fremmer er basert på Lenins analyse om at det også under kapitalismen finnes rettferdige, nasjonale kriger. Og at militær motstand, fra borgerskapet inkludert, som tar sikte på å forsvare den nasjonale sjølråderetten, er rettferdig. Lenin brukte det kapitalistiske Belgia og et eventuelt angrep på det fra den imperialistiske stormakta Tyskland som eksempel på slik rettferdig motstand for å forsvare sjølråderetten, under kapitalismen.

Ideen om at «en eneste amerikansk soldat» vil forandre krigens karakter dersom Norge angripes av f.eks. Sovjet er i virkeligheten ikke anna enn skalkeskjul for den trotskistiske linja at den borgerlige hæren *aldri* kan yte rettferdig motstand, og at det egentlig er reaksjonært å forsvare den nasjonale sjølråderetten.

Vi har et helt parallelt eksempel fra 1940. Da Tyskland angrep Norge, var det engelske soldater på norsk jord. De norske hæravdelingene som gjorde motstand kjempa ikke samtidig mot de engelske styrkene. Betyr dette at motstanden mot Tyskland var urettferdig og reaksjonær? At England hadde imperialistiske motiver i Norge endrer ikke dette en tøddel. Om en hadde gått mot den norske motstanden med et slikt argument ville det

vært forræderi.

På denne bakgrunnen ser vi at linja med å akseptere programmet formelt, men bruke all slags mulige påskudd («en eneste amerikansk soldat» osv.) for å bevise at den aldri kan komme til anvendelse, i virkeligheten er et angrep på partilinja. Også de kameratene som hevda slike standpunkter på sommerleirene bør tenke nøye gjennom dem. De vil se at standpunktene deres ikke er i samsvar med marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, og de bør kritisere slike opportunistiske linjer hos seg sjøl.

På oppdrag fra redaksjonen
— Gunnar

TA GODT VARE PÅ DE NYE MEDLEMMENE

I årsplanen blir det satt spørsmålsteget ved om nye medlemmer får den hjelp de trenger eller om de går for lut og kaldt vann. Det står også, sitat: «Vi må få slutt på at en del nye kamerater går ut av partiet igjen fordi de blir dårlig tatt hånd om i partiet». Hvis dette er et utbredt problem står det dårlig til med masselinja innad i partiet.

Det blir lagt ned mye tid og arbeid på å overbevise kamerater om at de bør gå inn i partiet, det er bra, men det er helt feil å betrakte dem som «sikre» og la dem klæ seg best de kan sjøl så fort de er blitt medlemmer. Nye kamerater har ofte store problemer, mye er nytt og vanskelig, for noen betyr partimedlemskap en helt ny livsstil. Intern språkbruk og diskusjonstema kan virke avskrekkende dersom en ikke er skolert fra før og ikke er vant til å drive studier. Mange er redde for å få spørsmål og «runder» fordi de har vanskelig for å formulere seg og dårlig grep om problemstillingen, mens alle andre er flinke og klarer å uttrykke seg så fint. Det er vanskelig å delta i f.eks. teoretiske diskusjoner hvis en mangler både skolerung og erfaring, men dette må ikke ligge som et press over den enkelte: «Nå må jeg si noe fornuftig». Alle må starte på det nivået de er og bli oppmuntra til å gjøre framskritt. Det er også en fare for at det

disse kameratene har å si ikke kommer fram fordi de er usikre og ikke like ivrige til å hive seg uti diskusjonen. Viktige motsigelser kommer kanskje ikke fram. Andre har store problemer med å utføre praktiske oppgaver, stå på stand, ta ordet på fagforeringsmøter osv. For mange er dette en helt ny situasjon som krever initiativ og personlig mot. Attpåtil må en tåle nederlag og klare å stå imot hets. En lærer etterhvert, men det kan ta tid å bli en uredt og konsekvent revolusjonær. Det kan trenges mye hjelp og støtte, særlig i begynnelsen når usikkerheten og mangelen på erfaring er størst.

Nye kamerater har krav på konkret veiledning og individuell hjelp, men det er ikke alltid så lett å ta opp «nybegynnerproblemer» av alle slag på travle avdelingsmøter med mye folk og viktige saker på dagsordenen, den erfaringa er det flere som har gjort hos oss i hvertfall. Vi har diskutert dette og kommet til en løsning som har fungert bra hittil. Det går ut på en «fadderordning», som innebærer at en kamerat får i oppdrag å ta seg spesielt av det nye medlemmet. Vi mener det er viktig at noen tar seg tid til å følge opp og undersøke skikkelig hvordan det går med den nye kameraten. Det betyr ikke at avdelinga som helhet blir fritatt for ethvert ansvar, men vi

mener at det er bra at en får et spesielt ansvar slik at ingenting blir overlatt til tilfældighetene. Det er viktig å få fram problemer og motsigelser og ta konkrete tiltak for å løse dem etterhvert. Det kan dreie seg om private problemer som partimedlemskap har ført med seg, trøbbel med ektefelle etc. Det kan være spesielle problemer som er oppstått i massearbeidet.

Det kan være hjelp med teoretiske studier og forberedelser til interne møter. Hvis en på forhånd får diskutert med noen og gjøre seg kjent med problemstillinger og argumenter blir utbyttet mye større og det blir lettere å delta i diskusjonen. Det kan være helt avgjørende at en ny kamerat får litt oppmuntring når det trengs som mest. Når det f.eks. står slik: «Jeg får ikke utretta noen ting. Diskusjonene går over hue på meg. Jeg kommer aldri til å skjønne dette, jeg er ikke vant til å lese teori og det er så mange vanskelige ord. Har jeg egentlig noe i partiet å gjøre?»

Vi må huske at nivået blant partimedlemmer er og må være forskjellig. Alle må utvikle seg fra det nivået de står på. Det er vår plikt å hjelpe hverandre til å gjøre framskritt i arbeidet.

Maria

SKAL «ALLE GJØRE ALT»?

I avdelinga vår har vi problemer med å løse alle oppgavene godt. Vi skal selge KK, verve abonnenter til KK og Leninserien, samle inn penger til RV/Oktober, få med oss folk på aksjoner/demonstrasjoner, studiesirkel, diskutere forskjellige viktige saker med flest mulig, og vi skal drive annet fagforeningsarbeid, valgkamp og frontarbeide m.m.

På en arbeidsplass blir det stort sett de samme folkene du skal diskutere alle disse sakene med. Men i praksis går det ikke an å komme med stadig nye saker og nye underskriftslistes hver uke. Du kan oppleve at folk går en omvei rundt deg for å slippe å ta stilling til ei ny sak. Det har ingen hensikt å trette ut folk ved å mase med for mange ting. Vi må ta hensyn til de enkelte folkene og prøve å plukke ut de viktigste sakene som de er opptatt av. Det er ei side av saken. Ei anna side er at flere kamerater føler seg pressa av alle oppgavene, nettopp fordi det ikke går an å løse alt mekanisk. Du kan ikke «snakke med alle du kjenner» om alt. De driver

litt med en sak for så å gå over til neste, uten entusiasme og uten særlig framgang. Hovedårsaken til dårlig resultat er sikkert dårlig arbeid, men jeg tror likevel at for mye krefter brukes til arbeid vi på forhånd vet gir dårlig utbytte.

For å forklare bedre hva jeg mener, skal jeg ta et konkret problem som vi har og hvordan vi har kommet fram til at vi skal løse det.

På plassen vår er det grunnlag til å drive KF-arbeid. Vi har derfor satt oss som mål å få i gang ei stor slagkraftig KF-gruppe. Et par kamerater har hatt i oppgave å arbeide med dette, men hittil har det vært sånn at andre oppgaver har kommet slag i slag og til stadighet skjøvet KF-arbeidet til side. Vi har ikke klart å løse denne oppgaven og årsaken mener vi er at vi jobba med stilen «alle skal gjøre alt». Vi mener at dette kan rettes opp hvis vi tar mer hensyn til de aktuelle forholda.

Vi har derfor bestemt oss for at disse kameratene nå skal konsentrere seg om KF-arbeid, sjøl om de er alene

om å drive masearbeid blant arbeidskameratene på sine avdelinger. Det vil i praksis si at de ikke kommer til å bruke krefter på å gå bredt ut med andre saker til sine arbeidskamerater. Det andre arbeidet vil altså ligge mer eller mindre nede på disse avdelingene for ei tid. Vi vurderer det slik at det nå trengs et gjennombrudd på et område for at disse skal komme videre i massearbeidet. De kommer til å ha et mål med alt arbeid foreløpig: å få til ei stor slagkraftig KF-gruppe.

Mange vil sikker si at de fleste av de sakene som nå blir kutta ut utmerket går an å kombinere med KF-arbeid. Det er riktig, KF driver også mye med 21. august, 11. september osv. Men hvis vi på vår plass enda ikke har ei stor KF-gruppe som vi kan arbeide i og sette i sving med disse sakene, så burde vi først sørge for å få det, i stedet for å løpe rundt og prøve å løse alle oppgavene sjøl.

Sara

Tom side